

1507
A. de HERZ

CUCERITORUL

COMEDIE IN TREI ACTE

EDITURA „FLĂCĂRA”
BUCUREȘTI

CUCERITORUL

COMEDIE IN TREI ACTE

110. 10107
A. de HERZ

...

11111
BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITĂȚII
BUCUREȘTI

11174

CUCERITORUL

COMEDIE ÎN TREI ACTE

Jucată întâia oară de către Compania dramatică
Marioara Voiculescu și Bulandra,
la Teatrul Modern în seara de 3 Octombrie 1914

BUCUREȘTI
EDITURA INSTITUTULUI DE ::
ARTE GRAFICE „FLACĂRA” ::
No. 40, STR. CAMPINEANU No. 40

1914

15620.
859-22

Biblioteca Centrală Universitară
BUCUREȘTI
Cota
Inventar 15620

CONTROL 1955

CONTROL 1955

1961

L

B.C.U. Bucuresti

C15620

Doamnei Lucia Sturdza-Bulandra
și lui Tony în semnul afectoasei
mele prietenii.

A. de H.

Persoanele :

Artiștii cari au creat rolurile :

<i>Dimitrie Brancomir</i> , diplomat	D-1	Tony Bulandra
<i>Șerban Ritoriny</i> , din Ministerul Afacerilor străine	"	I. Manolescu
<i>Alfred Limonidy</i>	"	C. Toneanu
<i>Brumea</i> , cronicar mondain	"	P. Bulandra
<i>Ministrul</i>	"	Economu
<i>Colonelul Străjeru</i>	"	P. Condora
<i>Portarul</i>	"	Barzan
<i>Adina Baldwin</i>	"	D-na Lucia Sturdza-Bulandra
<i>Jenica Rașcu</i>	"	Mitzi W. Ionescu
<i>Doamna Străjeru</i>	"	Elvas
<i>Sabina Rădeanu</i>	"	Jenny Danielescu
<i>O femeie în casă</i>	"	Obreja

ACTUL I

Ianuarie. — Balul anual al unui club din București. Una din sălile de joc, transformată cu acest prilej în odaie de fumat, de odihnă și de flirt. În fund o largă deschizătură îngăduie să se vadă un colț al sălei, unde se dansează. Perechile de dănțuitori trec pe acolo, în vârtejul valsului, a cărui muzică se aude foarte discret și foarte departe. Din când în când se aude mai tare, alte ori mai încet, alte ori de loc.

În stânga două ferestre mari dau în stradă. În dreptul acestor două ferestre, o masă verde de joc. Mai sus două jețuri de piele. În dreapta, la mijloc, un cămin cu oglindă, despărțind două uși; una în fund, care duce spre bufet, alta pe planul I, care duce în sala de eșire. De-alungul pereților sunt banchete acoperite cu catifea. Pe pereți, tablouri și estampe sportive. Sala trebuie să dea impresia unei odăi, din care s'au luat lucruri pentru în altă parte și în care s'au adus din altă parte lucruri de prisos.

ACTUL I

Cortina se ridică în muzica valsului. Limonidy, un tip de club-man foarte simpatic — pentru că nu face nimic — stă în dreapta în fața căminului, așezându-și în oglindă cravata. Din fund vine Șerban, preocupat, par'că ar aștepta pe cineva. Se uită în spre ușe, se uită pe fereastră, și...

SCENA I

LIMONIDY privindu-se în oglindă. ȘERBAN vine din fund.

LIMONIDY

Ce-ai de te tot plimbi pe la ușe, ca un cățel care își așteaptă stăpânul?

ȘERBAN

Nimic. Ți se pare. Prea e cald înăuntru. Aci e mai mult aer.

LIMONIDY

Ai aerul preocupat. N'a venit cine trebuia să vină?

ȘERBAN

N'aștept pe nimeni. Tu de ce stai? Pe cine aștepți?

LIMONIDY

Nu numai că nu aștept pe nimeni, dar vreau, să scap și de cei de dincolo.

ȘERBAN

Pleci ?

LIMONIDY

De ce să plec ?

ȘERBAN

Așa am priceput.

LIMONIDY

Ai priceput greșit, toată viața mi-o petrec aci la club, ar avea haz, ca tocmai în seara balului să nu fiu. Mă amuză petrecerea, dar nu mă amuză oamenii, iată pentru ce privesc și nu vorbesc cu nimeni.

ȘERBAN

Nici cu cucoanele ?

LIMONIDY

Le las în seama dumitale.

ȘERBAN

Le vei fi lăsând în seama mea, dar nici una nu rămâne cu mine.

LIMONIDY

Am băgat de seamă că suntem unii oameni făcuți să n'avem femei. Ce-o mai fi și asta ? Mă uit la Brancomir. Când trece strada se uită toate

dupe el. Intră în vre-o prăvălie, îndată câteva găesc prilejul să intre și ele. Intră într'un salon, vin toate, roi, în jurul lui.

ȘERBAN

Astă seară nu e. Mi se pare că nici nu vine.

LIMONIDY

Nu vine !

ȘERBAN

De unde știi că nu vine ?

LIMONIDY

Pleacă Colonelul. Il ia nevastă-sa acasă.

ȘERBAN

Și ?...

LIMONIDY

Ea vine numai pentru Brancomir. Când nu e pleacă.

SCENA II

ACEIAȘI. COLONELUL. DOAMNA STRĂJERU

vin din fund.

DOAMNA STRĂJERU

Bună seara. Nici o animație.

LIMONIDY

Intr'adevăr, nimeni interesant.

DOAMNA STRĂJERU

Cei interesați nu vin sau stau pe aicea, cum stați dumneavoastră.

ȘERBAN

Doamnă, e atât de cald înăuntru în cât...

DOAMNA STRĂJERU

De-aia ne și ducem. De altfel bărbatul meu nici n'are voie, să stea mai târziu de 12 și acum e fără un sfert.

Colonelul nu spune niciodată nici o vorbă ; urmărește convorbirea, aprobând și zâmbind amabil persoanelor care vorbesc.

ȘERBAN

Suferiți de ceva, Domnule Colonel ?

DOAMNA STRĂJERU

Da. De astm și doctorii sunt foarte severi. El n'ar vrea, să plece, dar il iau eu cu sila.

LIMONIDY

Și dumneavoastră sunteți severă.

DOAMNA STRĂJERU

O de sigur, mă țiiu dupe el ca dupe un copil.

LIMONIDY

Ar trebui să mergeți iarna într'o țară caldă, Domnule Colonel.

DOAMNA STRĂJERU

Așa spun și doctorii, dar eu cred că nu e nevoie. Mergem vara în țări răcoroase.

LIMONIDY

Nimic mai potrivit pentru un astmatic. încet lui Șerban. Il dă gata.

DOAMNA STRĂJERU

Să mergem. Haide, Ipocrat. Bună seara domnilor.
Iși dau mâna și Colonelul cu Doamna es.

ȘERBAN

Am văzut femei să'și asurzească bărbații, dar să'i amuțească mai rar!

LIMONIDY

Eu nu l'am auzit niciodată vorbind.

ȘERBAN

Pe semne că l'ai văzut totdeauna cu nevestă-sa!

LIMONIDY

Da.

ȘERBAN

Să-l vezi când e la Mercur singur, cum se despăgubește de muțenia de-acasă.
Intră Brancomir din dreapta.

SCENA III

ACEIAȘI. BRANCOMIR.

LIMONIDY
eșindu-i înainte.

Felicitările mele.

ȘERBAN

idem.

Te-a așteptat până acuma.

BRANCOMIR

Uf! I-am întâlnit pe scară. Am vrut să mă feresc, să nu mă vadă, dar nu s'a putut. M'a oprit el.

LIMONIDY

Ca să-l aducă înapoi.

ȘERBAN

Ți-a spus ceva?

BRANCOMIR

El, nu! Numai ea: „de ce așa de târziu“?
Să fi dat cu bobii și nu nemeream mai bine.
Se întoarce Colonelul cu Doamna.

SCENA IV

ACEIAȘI. COLONELUL. DOAMNA STRĂJERU

LIMONIDY

văzându-i că intră.

Bine ai nemerit-o.

DOAMNA STRĂJERU

intrând.

Pentru Dumneata ne-am întors, Domnule Brancomir.

Face semn Colonelului să se ducă înăuntru; Colonelul pleacă prin fund, radios.

ȘERBAN

Uite ce fericit e, că l'a adus înapoi.

BRANCOMIR

Nu trebuia să vă mai obosiți pentru mine.

LIMONIDY

Ați uitat ceva?

DOAMNA STRĂJERU

Nimic. Mulțumesc.

Șerban îi face cu ochiul lui Limonidy; Limonidy pufnește de râs și es amândoi foarte grăbiți prin fund.

SCENA V

BRANCOMIR. DOAMNA STRĂJERU.

DOAMNA STRĂJERU

De ce așa de târziu?

BRANCOMIR

Am prânzit la Legațiunea Franceză și.. o, am uitat, vrea să'și scoată placa unui ordin pe care o poartă în stânga.

DOAMNA STRĂJERU

Nu. Lasă!... Îți șade atât de bine. Ești ceceace se chiamă un om frumos.

BRANCOMIR

amabil.

O!

DOAMNA STRĂJERU

Se prind femeile de d-ta cum se prind muștele de hârtia lipicioasă, pe care o atârni în casă.

BRANCOMIR

Nu toate !

DOAMNA STRĂJERU

Cele care nu se prind sunt neroade.

BRANCOMIR

Vorbesc de muște.

DOAMNA STRĂJERU

Și eu de femei. mergând spre scaune. Nu stai jos ?

BRANCOMIR

Nu ! De-abea am venit. Aș dori, să dau o raită pe dincolo.

DOAMNA STRĂJERU

Atunci dă-mi brațul.

BRANCOMIR

Pentru ce ?

DOAMNA STRĂJERU

Ca să mergem împreună.

BRANCOMIR

uluit.

Da ?

DOAMNA STRĂJERU

Ți-e silă de mine ?

BRANCOMIR

Vai de mine ! Pentru ce ?

DOAMNA STRĂJERU

Văd, că vrei să pleci.

BRANCOMIR

Nu, dar de-abea am venit.

DOAMNA STRĂJERU

Nu e nimeni, care să te intereseze.

BRANCOMIR

De ce?

DOAMNA STRĂJERU

Ești însă foarte așteptat. Și pentru că simt, c'am să te perd, de-aia vream, să te mai ții cu mine.

BRANCOMIR

Sunteți foarte amabilă.

Prin fund intră Jenica însoțită de Ministru.

SCENA VI

ACEIAȘI. JENICA. MINISTRU

MINISTRU

văzând pe Brancomir.

A! Așa îmi explic de ce ne lipseai. Te reține Dumneaei.

DOAMNA STRĂJERU

Tocmai veneam.

Cuceritorul

MINISTRU

Spuneai că vii mai târziu și ai venit târziu de tot.

JENICA

Vii foarte rar și când ne faci cinstea să apari, rămâi ascuns prin odăile celelalte.

BRANCOMIR

M'a reținut Crinoglu, ca să mă roage ceva, și când începe să-ți vorbească, până să-ți spună ce vrea, bate câmpii două ceasuri.

MINISTRU

Doamnei Străjeru.

Colonelul arată foarte bine. Se spune că un om nu îmbătrânește când trăește cu o femeie tânără; tânără trebuie să fi, de nu'l lași să îmbătrânească.

DOAMNA STRĂJERU

privind pe Brancomir.

Nu'i așa?!

Urcă în fund cu Ministru.

JENICA

lui Brancomir.

De ce ai întârziat?

BRANCOMIR

A fost precum știi un prânz la legațiunea Franceză și am rămas cel din urmă de vorbă cu Crinoglu.

JENICA

Da? Pentru ce?

BRANCOMIR

Bănuiam. Vrea să-și pună candidatura la club...

JENICA

La asta?...

BRANCOMIR

...da..., și mă ruga să-i fac propagandă.

JENICA

De ce nu l'ai adus și pe el?

BRANCOMIR

Nu era poftit. La balurile clubului nostru se intră mai greu de cât ca membru în club.

MINISTRU

coboară și o lasă pe Doamna Străjeru în grija lui Șerban, care iar s'a întors, privind preocupat spre ușe. Ministru, Jenichei.

Și acum Doamnă, spune-mi te rog, ce vroiai să-mi spui.

JENICA

Iată ce e Domnule Ministru. Ți-am telefonat de două ori și nu te-am găsit; la minister nu'mi venea să viu, ca să n'aștept prea mult...

MINISTRU

O! N'ai fi așteptat de loc. La ministerul meu cucoanele intră chiar înaintea deputaților și a senatorilor.

JENICA

Bine altă dată așa o să fac. rād amândoi.

BRANCOMIR

lui Șerban, care împreună cu Doamna Străjeru, s'a apropiat de el.

Presimt că Jenica iar n'o să-mi dea pace toată seara. Te rog foarte mult pe la unu, când pleci tu, să mă iei cu tine, să insiști și să nu mă lași, până nu mă vei vedea în stradă.

Intră Brumea foarte aferat cu un carnet în mână. Brancomir, Șerban, pe urmă Doamna Străjeru urcă în fund spre el.

SCENA VII

ACEIAȘI. BRUMEA

BRUMEA

Bună seara. lui Brancomir. Ascultă, D-ta mai cunoști pe cineva... spune-mi te rog, să însemnez.

ȘERBAN

Nu ți-ar putea spune de cât numele Doamnelor pe Domni nici nu'i cunoaște.

BRANCOMIR

privind în fund.

Doamna Sabina Rădeanu...

BRUMEA

Am pus'o cea dintii.

ȘERBAN

M'aș fi mirat.

DOAMNA STRĂJERU

lui Brumea.

Pe mine m'ai pus ?

BRUMEA

li arată.

Iacă.

BRANCOMIR

Doamna... continuă încet în vreme ce Brumea scrie.

JENICA

ministrului.

Ei, lasă glumele și ascultă-mă. E foarte serios ce-ți spun.

MINISTRU

Și ce îți spun eu nu e serios ?

JENICA

Firește că nu ! Ascultă e vorba de bietul Razu.

MINISTRU

Amantul d-tale ?

JENICA

Nu e al meu dar dacă ții să știi, e al unei prietene bune. Ea m'a rugat să-ți vorbesc, pentru că nu te cunoaște în de ajuns de bine. Îi cunoști pe băiat ?

MINISTRU

Aș vrea să-l cunosc, ca să-l felicit. Un om de care se ocupă femeile are mare viitor. Ei, ce trebuie să-i fac ?

C.C.

JENICA

Să-l numești la laborator.

MINISTRU

Are examenele ?

JENICA

De le-ar avea ar fi ușor. De-aia te rog pe d-ta, pentrucă nu le are. A căzut la toate.

MINISTRU

Atunci să-i dau Răsplata Muncei pentru În-vățământ.

JENICA

El nu vrea decorație, vrea slujbă.

MINISTRU

Cred și eu... cine nu vrea slujbă în țara românească ? ! Numai că am băgat de seamă, când un om vrea un lucru care nu se poate, trimite totdeauna pe o femeie ca să'l ceară.

JENICA

Și pentrucă cer eu... s'a făcut, îi dă mâna.

MINISTRU
sărutându'i-o.

Bine... pentrucă,... ceri d-ta... s'a făcut.

JENICA

Dar trebuie să dea concurs.

MINISTRU

Nu e nevoie! Spune'i că are concursul guvernului. îi mai sărută mâna încă odată. Ești mulțumită?

JENICA

Sigur. Îți mulțumesc.

MINISTRU

Și acum noapte bună; mă duc acasă, că am de lucru.

JENICA

Mi-e frică să nu uiți ce te-am rugat.

MINISTRU

Fii pe pace. Mă gândesc foarte des la d-ta și involuntar îmi voi aduce aminte de prietena d-tale și de prietenul prietenei d-tale. Fericit muritor. *Il a de la chance. Bonsoir Madame.*

Vrea să iasă dar Doamna Străjerul îi taie drumul, așa în cât rămâne cu dânsa în dreptul ușei

BRUMEA

lui Brancomir.

Îți mulțumesc. Mă duc să beau ceva. Nicio-dată n'am scris atâta. ese prin dreapta, fund.

JENICA

lui Brancomir și lui Șerban

Și acum sunt a d-voastră.

Șerban trece de vorbește cu Ministrul și cu Doamna Străjeru.

BRANCOMIR

Ce e?

JENICA

Sunt foarte supărată pe tine.

BRANCOMIR

Pe mine, de ce? Am venit de-abia acum, nici n'am avut vreme să vorbesc cu cineva.

JENICA

Nu sunt supărată, că ai vorbit cu cineva, dar sunt supărată, că mă lași pe mine, să vorbesc cu alții.

BRANCOMIR

Vrei scene de gelozie? Poftim! Cum ai îndrăznit....

JENICA

Nu'ți bate joc de mine, te rog.

BRANCOMIR

Atunci ce vrei, despre partea mea, poți vorbi cu cine'ți place. Na! Mă lasă cu desăvârșire indiferent.

JENICA

Pentru că ești sigur de mine. Dar dacă te-aș înșela?

BRANCOMIR

Mai întâi că mă înșeli cu bărbatul D-tale și apoi nu mai tot spune „tu, tine, te“, că te poate auzi cineva.

JENICA

Sabina? E aici, știi? Trebuie să înnebunească, dacă a aflat că suntem aici împreună. Tot te mai iubește?

BRANCOMIR

Intreab'o pe ea.

JENICA

Femeea nu se plânge că e iubită, se plânge numai când o părăsești.

BRANCOMIR

Pe semne că n'am părăsit'o.

JENICA

Cum? E ceva între voi doi?

BRANCOMIR

Știu eu! Tot pe ea s'o întrebi.

JENICA

Înțelegi, că nu mi-ar spune tocmai mie. Jură-mi, că n'ai nimic cu ea.

BRANCOMIR

Iar cuvinte mari: „Jură“. Nu poți spune trei cuvinte, că numai de cât trebuie să jur, să făgăduesc, să...

JENICA

La urma urmei ce-mi pasă. N'ai de cât, între ea și mine e o deosebire, pe care dacă n'ai băgat'o încă de seamă...

BRANCOMIR

Care ?

JENICA

N'ai văzut'o cum transpiră, după ce dansează,
vasăzică, vezi ce trebuie să fie...

BRANCOMIR

Dovada că nu e nimic între noi, e că nici nu
știu.

JENICA

Haide.

BRANCOMIR

Unde ?

JENICA

In bal. Vreau să intru cu tine, ca să ne vadă
ea. O să innebunească.

BRANCOMIR
arătându-i drumul.

Poftim.

JENICA

Măine la ora obișnuită.

BRANCOMIR

Da.

Când vor să plece intră Sabina, singură, și vine spre ei.

JENICA

A ! Ia' o.

SCENA VIII

ACEIAȘI. SABINA. BRUMEA

mai târziu.

SABINA

intrând.

Bună seara.

JENICA

Ne căutai ?

SABINA

Nici nu știam că sunteți aici. dă mâna lui Brancomir.
Bonsoir. Nu știam că ai venit, era vorba că nu...
se oprește.

JENICA

...nu, ce ?

SABINA

..nu facem cadrilul, tu, cu Brumea și eu cu
Ritoriny ?

JENICA

Firește, unde sunt Domnii ? urcă spre stânga.

BRUMEA

Vine din dreapta, mâncând și coboară spre Jenica

Incipuește'ți, că tocmai pe D-ta am uitat să te
trec. se pregătește să scrie.

JENICA

Nu, nu, te rog ! Bărbatul meu e la lași la în-
trunirea conservatoare și nu vreau să afle, că am
venit aicia fără el.

SABINA

Ba, pe mine te rog să mă treci ; bărbatul meu lucrează acasă și eu am venit cu o prietenă. De nu m'ar găsi mâine seară în gazetă și-ar închipui, că m'am perdut cine știe pe unde.

BRUMEA

șterge un nume.

S'a făcut ! Jenichei. Dar nu știi ce-am pățit mai deunăzi la balul de la Cotroceni...

JENICA

Ia spune... ce ?

Tot vorbind au eșit prin dreapta fund.

SABINA

lui Brancomir.

Cât pe-aci era să mă dau de gol, adineaorea când vroiam să'ți spun „erea vorba, că nu vii astă seară“.

BRANCOMIR

Am prânzit la Legațiunea Franceză și acolo era și Crinoglu, care vrea să se înscrie în club. Știind că mai toți membrii sunt aicea, am venit să le vorbesc. Balul e cel mai bun mijloc de propagandă ; când sunt la cărți și câștigă, uită ; dacă perd ți-l trânteste, de necaz, că le-a fost cu nenoroc.

SABINA

Și propaganda ți-ai început-o cu Jenica ?

BRANCOMIR

In toate alegerile trebuie să te pui bine cu femeile.

SABINA

Mai ales cu Jenica Rașcu. Sunt sigură că ai ceva cu ea.

BRANCOMIR

Cu Jenica? O, te'nșeli. apropiindu-se de ea. Sabino, de-ar fi fost ceva cu dânsa, te-asigur, c'a fost înaintea ta. Acum că te cunosc, nu mă pot gândi la nici o altă femeie. Tu mă amețești cu farmecul tău neasemănat; ai o gură care cere numai sărutări și un păr care te îndeamnă să-l despletești mereu și mereu să'l săruți șuviță cu șuviță.

SABINA

visătoare.

Ce frumos minți! Brancomir se uită spre ușa pe unde a eșit Jenica.

BRANCOMIR

Nu mint dar tu ești una din acele femei neîncrezătoare, care vor totdeauna...

SABINA

Jura-mi că n'ai nimica cu ea. De altfel nici nu poate să'ți placă. Ție îți plac femeile subțiri. Pe Jenica, n'o vezi, par'că a avut zece copii. Jură.

BRANCOMIR

Iară? Toate sunteți la fel.

SABINA

Toate? Cine te-a mai pus să juri?

BRANCOMIR

Multe.

SABINA

Se vede că te purtai cu toate cum te porți cu mine.

BRANCOMIR

Cu tine mă port, cum nu m'am purtat cu nici una.

SABINA

Să te cred?

BRANCOMIR

Te rog. Sabina vrea să plece. Măine la ora obișnuită.

SABINA

Da. merge în fund, se mai uită odată la ei, apoi rămâne de vorbă cu Limonidy care tocmai intră.

BRANCOMIR

apropiindu-se de cei din dreapta.

Uf!!

DOAMNA STRĂJERU

Plicticoase sunt femeile astea, nu'i așa? Se țin mereu după tine, le dai să înțeleagă că... nu... și ele încearcă mereu.

BRANCOMIR

Cunosc foarte multe, Doamna mea.

SCENA IX

ACEIAȘI. LIMONIDY

LIMONIDY

în fund.

Cadrilul ?

SABINA

Mi se pare că l-am dat.

LIMONIDY

O, ce păcat !

SABINA

eșind.

Al doilea îl fac cu d-ta.

LIMONIDY

lui Brancomir.

Bine că l-a dat. Până la al doilea plec. Ei, ce mai faci ? Doi bărbați când se întâlnesc își spun ce mai faci, două femei ce-ai mai auzit.

MINISTRU

Prin urmare așa ; ne rămâi în țară.

DOAMNA STRĂJERU

Da, ne rămâne în țară.

MINISTRU

Trebue să-ți fie frig.

DOAMNA STRĂJERU

Trebue să suferi d-ta, care în Italia nu știi ce e frigul.

BRANCOMIR

N'am stat decât șese ani, așa încât n'am avut vreme să mă desobișnuiesc acolo, de clima noastră de aci.

MINISTRU

Și nu mai ai de gând să pleci ?

BRANCOMIR

Voi călători, dar statornic nu voi fi pe nicăeri.

DOAMNA STRĂJERU

Obiceiul d-tale de a nu fi statornic.

ȘERBAN

Statornicia e un cusur.

BRANCOMIR

Pe care eu nu-l am.

DOAMNA STRĂJERU

Prin urmare ai demisionat din diplomație irevocabil.

BRANCOMIR

Irevocabil.

MINISTRU

Poate că vei face politică. Te înscrii la noi în partid ?

BRANCOMIR

Nu mă înscriu în nici unul.

DOAMNA STRĂJERU

Cu averea pe care o ai, n'ai nevoie să alegi, te alege...

BRANCOMIR

Ca la rândul meu, cu averea mea să aleg pe alții. Nu n'o să fac politică, am destule distracții, sportul, călătoriile...

DOAMNA STRĂJERU

....femeile l...

ȘERBAN

Până în cele din urmă presimt, că tot ai să te arunci în politică.

BRANCOMIR

Fii sigur că nu. Mai întâi ai spus bine, „să te arunci“ în politică. Ei, când te arunci, numai bine nu poate să-ți meargă.

DOAMNA STRĂJERU

Vream să te întreb un lucru, de ce nu te însori?

BRANCOMIR

Pentru că e acelaș lucru, dacă ași face politică. Te înscrii într'un partid și dupe câtăva vreme, vezi că nu te mai potrivești cu aceia care îți sunt tovarăși. lui Șerban. Ai auzit de Cră-tunaru? Se însoară.

ȘERBAN

Cu cine?

BRANCOMIR

E la Paris. Se însoară cu una din cele mai frumoase demi-mondene. Palat, automobil...

MINISTRU

E nebun?

LIMONIDY

Ba, e și criminal. Legea pedepsește, pe aceia care acaparează un bine obștesc.

BRANCOMIR

Părerea mea este că face foarte bine. Se însoară cu o femeie, care a fost și a altora, cu nădejdea că va fi numai a lui de acum încolo, în vreme ce noi ne însurăm cu o femeie, care n'a fost încă a nimănui, cu siguranța că mâine va mai fi și altora.

Intră Adina Baldovin.

SCENA X

ACEIAȘI. ADINA BALDOVIN.

DOMNII

afară de Ministru.

AAA!!

ADINA

dându-le mâna.

Bună seara.

DOAMNA STRĂJERU

De ce așa de târziu, scumpa mea?

ADINA

Erea să nici nu viu. Inchipuește-ți că de-abea la zece jumătate, mi-a fost rochia gata. Mi-erea așa de necaz.

DOAMNA STRĂJERU

Dă-mi voe să-ți prezint pe domnul Ministru... poate, să ai vreodată nevoe de dânsul.

ADINA

Nu prea umblu prin ministere. O să vă mirați poate, să cunoașteți pe cineva, care să nu vă ceară niciodată nimic.

MINISTRU

Are să-mi pară foarte rău.

BRANCOMIR

Tot bine că ați venit și târziu. Balul era anost fără d-v.

DOAMNA STRĂJERU

Mincinosul! Acum a venit și el. Nici n'a fost încă înăuntru.

ADINA

râzând.

Auzi?

Brancomir e furios.

LIMONIDY

încet lui Brancomir.

Se răzbună și ea cum poate.

ADINA

lui Șerban.

Ți-am dat mâna?

ȘERBAN

Da.

ADINA

celorlalți.

Dumneavoastră plecați?

MINISTRU

Numai eu.

ADINA

dându-i mâna.

Mi-a părut bine.

BRANCOMIR

Că pleacă?

ADINA

râde.

Nu... că l-am cunoscut.

Ese prin fund, urmată de Șerban. Brancomir vroia să iasă și el, dar aude pe :

DOAMNA STRĂJERU

In sfârșit i-a venit inima la loc.

BRANCOMIR

revenind.

Cui?

DOAMNA STRĂJERU

Domnului Ritoriny.

BRANCOMIR

Lui Șerban ?

LIMONIDY

Cum ? Nu știi ?

MINISTRU

Cine e Doamna ?

DOAMNA STRĂJERU

N'o cunoști pe Adina Baldovin ?

MINISTRU

Soția lui Baldovin, fostul secretar general dela interne ?

LIMONIDY

....care a murit acum un an. Fiind în doliu nevastă-sa n'a mai eșit în lume așa în cât se poate, să n'o mai fi văzut'o. Astă seară, e mi se pare, întâia oară, că ese în lume, de-atuncia.

DOAMNA STRĂJERU

Și-a lepădat vâlul de crêpe al văduvei nemângâiate, ca să îmbrace rochia de bal...

LIMONIDY

...gata la zece jumătate seara..

DOAMNA STRĂJERU

...a femeii, care caută pe înlocuitorul răposatului.

BRANCOMIR

Foarte frumoasă femeie.

DOAMNA STRĂJERU

Găsești? — Trebuie să aibă patruzeci de ani.

LIMONIDY

Peste cinci ani o să'i aibă. Vârsta e singurul lucru care ne vine la sigur și de care nu ne putem feri. Așa e Doamnă?

Se strâmbă în dosul ei.

DOAMNA STRĂJERU

Treizeci și cinci? Oho, atunci eu am 28.

MINISTRU

Foarte posibil.

BRANCOMIR

Când e vorba de vârstă, femeia taie dela ea, ca să adauge la celelalte.

LIMONIDY

Strașnică femeie. Cât a fost în doliu, n'am mai văzut'o, și dupe o pauză atât de lungă, par'că mi se pare și mai frumoasă.

MINISTRU

O văd întâia oară.

LIMONIDY

Cât a fost măritată nu se știa nimic despre dânsa. Acuma poate că de când e văduvă, s'o despăgubi de vremea percută.

DOAMNA STRĂJERU

Și încă cum ! uitându-se la Brancomir. Când o femeie nu e amanta nimănui, însemnează, că iubește pe cineva, pe care nu-l știe nimeni.

MINISTRU

se uită la ceas.

Oho, unu. Vezi cum își perde omul vremea. Noapte bună. dă mâna la toți și ese.

DOAMNA STRĂJERU

lui Brancomir.

Are haz Ministru. Când te gândești, că dacă ai vrea, ai putea să fi ministru.

BRANCOMIR

Dacă e numai după vrute, atunci mă consider ca și cum aș fi fost. Situația de fost ministru e mult mai frumoasă, ca aceea de ministru actual.

DOAMNA STRĂJERU

Ministru tânăr e un vis. De ce nu încerci?

BRANCOMIR

La noi ca să ajungi ceva, trebuie să începi prin a fi socialist și a continua prin a fi transfug politic.

LIMONIDY

Admirabilă rețetă pentru o carieră strălucită.

BRANCOMIR

Nu pot fi nici unul nici altul.

Intră Șerban.

SCENA XI

LIMONIDY. BRANCOMIR. ȘERBAN.
DOAMNA STRĂJERU.

ȘERBAN

Doamnă, Domnul Colonel e în bufet și cântă,
„trăiască Regele“.

DOAMNA STRĂJERU

speriată.

Vai! Doamne Dumnezeule, cum îl las singur
își dă în petec. Unde e?

LIMONIDY

Veniți cu mine că și pe mine mă interesează.

DOAMNA STRĂJERU

eșind cu el.

Cu condiția asta l'am adus, să nu bea nimic.

Ese.

Rămâne în scenă Brancomir, care privește lung pe Șerban, fără
ca acesta să bage de seamă. Șerban se uită dupe Doamna Străjeru
apoi se întoarce zâmbind și vine spre Brancomir.

ȘERBAN

Te-am scăpat de ea.

BRANCOMIR

Ai scornit-o tu sau e adevărat?

ȘERBAN

Nu'l auzi?

Intr'adevăr foarte departe se aude glasul, Colonelului: „în pace și onor”. Amândoi încep să râdă.

Vrei să mergem? E unu. Mi-ai spus să te iau din pricina Jenichei Rașcu. Știi că e și Lilica Șoimuleanu, dar stă cuminte din pricina lui Șoimuleanu, care de când ai venit tu, n'o mai slăbește din ochi. Mai e și Sabina Rădeanu. Dacă vrei hai să mergem.

BRANCOMIR

urmărind un gând.

Te-ai îndura să pleci?

ȘERBAN

De ce nu? Când sunt atâtea femei pe-aici, te-aș putea întreba eu pe tine „te înduri să pleci”? — Dar, eu! Mie îmi face mai mult rău să mă uit la ele, în vreme ce cu tine se schimbă, ele se uită la tine.

BRANCOMIR

Nu e nimeni aici, care să te facă să stai?

ȘERBAN

Nimeni. Când mă întâlnesc cu o femeie, pe care o cunosc, trece strada dincolo, numai ca nu cumva s'o opresc, în vreme ce cu tine e altfel, trece de dincolo înapoi, bine înțeles făcându-se, că nu te vede.

BRANCOMIR

Îți închipui. Ți-a intrat în cap credința asta și te-ai suggestionat. De ce nu încerci?

ȘERBAN

O, de câte ori.

BRANCOMIR

Da? la spune-mi și mie. Cine, când?

ȘERBAN

De ce să perdem vremea. Haide, mergi?

BRANCOMIR

Nu. Mai stăm. Până să înceapă, să mă plictisească, avem destulă vreme. Ești grăbit, vrei să mergem?

ȘERBAN

Eu? Nu!

BRANCOMIR

Cred și eu!

ȘERBAN

Nu te înțeleg de fel. Vorbești cu două înțelesuri. Nu-ți cheltui energia... uite sunt atâtea femei dincolo care așteaptă pe „adorabilul Brancomir“.

BRANCOMIR

Ia ascultă am îmbătrânit în șiretlicuri de soiul acestora, de-aia nu căuta să mă minți. Ai venit aci pentru o femeie.

ȘERBAN

Mă mir că tocmai tu te miri. Tu care totdeauna vii pentru femei.

BRANCOMIR

Tocmai. Nu-mi închipui, să vină cineva pentru alt ceva.

ȘERBAN

Uite, eu. Am venit pentru că nu-mi place să mă culc de vreme.

BRANCOMIR

De obicei te culci singur?

ȘERBAN

Ce-ți pasă?

BRANCOMIR

De ce nu te însori? Insoară-te.

ȘERBAN

De ce nu urmezi tu sfatul acesta pe care îl dai mereu gratuit?

BRANCOMIR

O, eu ce să fac cu una?

ȘERBAN

Ei, vezi pe mine, n'o să mă vrea nici aia... una

BRANCOMIR

Ești bogat. Poți să iei pe cine îți place.

ȘERBAN

Mulțumesc. Ai pe cineva ?

BRANCOMIR

Pe Doamna Baldovin. E văduvă.

ȘERBAN

mirat.

Ce ți-a venit cu Doamna Baldovin ?

BRANCOMIR

Am văzut-o trecând prin fund.

ȘERBAN

se prinde și întoarce capul.

Pe unde ?

BRANCOMIR

Nu te speria, că n'a fost. Dar ți-a cam sărit inima.

ȘERBAN

Mie? Imi place cum îmi plac toate și nu mă place nici una. după o pauză. Ție îți place ?

BRANCOMIR

indiferent.

Doamna Baldovin ?

ȘERBAN

Păi de dânsa era vorba.

BRANCOMIR

Nu. Iată genul de femei care nu mă atrage de fel. Țanțoșe, cu zâmbet ironic... trebuie să fie perfidă. Pe urmă nu-mi plac femeile, care cer logodnă lungă înaintea unei nopți de nuntă.

ȘERBAN

se uită la el cu sfială.

Da... așa mi se pare și mie că e.

BRANCOMIR

Vezi cum ne-am potrivit? Adu mâna încoa.
Șerban i-o dă. Ți-e frig?

ȘERBAN

De ce?

BRANCOMIR

Ți-e mâne rece.

ȘERBAN

Știu eu de ce!

BRANCOMIR

Mergi?

ȘERBAN

Dacă vrei!

BRANCOMIR

Cum, dacă vreau? Adineaorea mă luai cu tot dinadinsul și acum puțin îți pasă.

ȘERBAN

Nu te înțeleg.

BRANCOMIR

Începe să rădă.

E țanțoșe... zâmbet ironic... perfidă... nu e genul care îmi place mie !... Șerban se face că nu pricepe. Ți-erea frică de mine și vroiai să mă iei cât mai repede ; acum că ți-am făcut o mărturisire ce'ți mai pasă ! Șerbane, Șerbane, cine'mi ești. Adineaorea înghețaseși.

ȘERBAN

vrea să curme vorba.

Fugi că ești prost.

BRANCOMIR

Nu cred... și să-ți spun pentruce. Pentrucă te-am prins.

ȘERBAN

zâmbind.

Ți-am spus „da, îmi place“ !

BRANCOMIR

Mult ?

ȘERBAN

Mult.

BRANCOMIR

Și ea ?

ȘERBAN

De loc.

BRANCOMIR

Ei, asta e!

ȘERBAN

Zău. Nici nu știe.

BRANCOMIR

Nu i-ai spus nici o vorbă?

ȘERBAN

Nici una.

BRANCOMIR

Vrei, să pui o vorbă bună pentru tine?

ȘERBAN

Te rog, să nici nu-i spui, că am vorbit, despre dânsa.

BRANCOMIR

Și vrei să mergi așa până la infinit? Ciudată ambiție. Dar dacă ți-o ia altul?

ȘERBAN

Greu.

BRANCOMIR

intrigat.

Aa! De ce?

ȘERBAN

Pentru că o știu cine e.

BRANCOMIR

Nu te bizui pe asta, că ți-o ia altul, ascultă-mă pe mine. Grăbește-te.

ȘERBAN

Dragul meu, totdeauna când avem o femeie, însemnează, că am luat'o altuia. Dar Doamna Baldovin, nu e cum o crezi tu. E mai mult de cât orice femeie și face mai mult, de cât toate celelalte la un loc.

BRANCOMIR

Atunci de ce îți pierzi vremea?

ȘERBAN

Nu mi-o perd de loc, pentru că nu mi-am pus nimic în gând.

BRANCOMIR

Dânsa vorbește cu multă simpatie despre tine.

ȘERBAN

Oho!

BRANCOMIR

insinuant.

De când sunteți împreună?

ȘERBAN

Poftim?

BRANCOMIR

De când sunteți împreună ?

ȘERBAN

Spui prostii.

BRANCOMIR

De ce nu vrei să-mi spui curat ? E foarte frumos, să nu mărturisești, dar mie, ca vechi și bun prieten, poți să-mi spui. La vârsta mea obosit și istovit cum sunt, îmi place să mi se povestească. Destul am povestit eu altora.

ȘERBAN

La vârsta ta ?! Ai început să vorbești de vârstă ? Cuceritorii de inimi, nu au vârstă. Cuceritorilor li se aștern flori în cale, ție ți se aștern femeile.

BRANCOMIR

afectând plictiseala.

Să nu crezi că e lucru mare. Găsești în drumul tău câte o nevastă de Colonel, ești și eșită la pensie, ca Doamna Străjerul de pildă, și atunci te împedici...

ȘERBAN

.....dar nu cazi !.

BRANCOMIR

Femei ca Doamna Străjeru, sunt pentru băieții tineri, nouă acuma ne plac minorele.

ȘERBAN

Mi se pare că tu nu prea alegi.

BRANCOMIR

Pe vremuri e drept, că nu prea alegeam. Ce vârstă să aibă Doamna Baldovin ?

ȘERBAN

Treizeci și ceva de ani.

BRANCOMIR

Și ceva? Vezi nu-mi mai plac femeile de cât până la trei zeci. Vârsta lor, când le iubim, trebuie să fie învers proporțională cu a noastră. Până mai anii trecuți, îmi plăceau de la trei zeci de ani în sus, acuma când sunt aproape de patru zeci, îmi plac de la trei zeci de ani în jos. Tu ?

ȘERBAN

Pentru mine vârsta n'are nici o însemnătate.

BRANCOMIR

Bine faci. Ei, de-aș mai putea !—De când n'ai mai văzut'o ?

ȘERBAN

Pe Doamna Baldovin ? De alaltăeri.

BRANCOMIR

Mergi pe la dânsa pe-acasă ?

ȘERBAN

Câte-odată.

BRANCOMIR

Am fost și eu mai zilele trecute. M'a primit.
se uită la el.

ȘERBAN

îngrijat.

Da ?...

BRANCOMIR

Da. Știi sofaua din colț ? Când am intrat nu
știu pentru ce îmi făcea impresia, că pernele
purtau urma capului tău. Mirosea a violetă,—apa
ta de păr.

ȘERBAN

Nu fii nebun.

BRANCOMIR

Poate că m'am înșelat...

ȘERBAN

De sigur.

BRANCOMIR

scoate din buzunar un porte-cigares.

E al tău ?

ȘERBAN

foarte mirat.

Da ! Unde l'ai găsit ?

BRANCOMIR

La dânsa pe mescioara de lângă fereastră.

ȘERBAN

De trei zile îl caut.

BRANCOMIR

Se vede că nu'l văzuse nici ea.

ȘERBAN

Nici nu știam, că l'am uitat acolo.

BRANCOMIR

Fumezi mult?

ȘERBAN

De ce mă întrebi?

BRANCOMIR

Innainte sau dupe?

ȘERBAN

enervat.

Doamna Baldovin e o femeie foarte cum se cade și nu'ți dau voe să bănuiești prietenia noastră.

BRANCOMIR

serios.

Iartă-mă. Mersi!

Se îndepărtează.

ȘERBAN

privind după el.

Imi face impresia că m'ai supus la un interogator.

SCENA XII

ȘERBAN. BRANCOMIR. LIMONIDY.

LIMONIDY

Ce, tot aici sunteți? A fost o halima. Când a văzut'o, că intră, a rămas cu „onorul“ în gură. Vai de onoarea lui săracul. se uită în oglindă. Fin sunt, mă, și distins. La ce dracu îmi folosește mie distincția. Invață-mă, tu, cum să fac, ca să...
Intră Adina.

SCENA XIII

ACEIAȘI. ADINA.

ADINA

intrând se oprește în dreptul ușei din dreapta pe unde vrea să iasă

Mă duc să iau ceva că mor de cald ce'mi e!
lui Șerban. Vii cu mine?

ȘERBAN

Bucuros, Doamnă. celorlalți doi. Pardon! Es amândoi prin fund dreapta.

LIMONIDY

Crezi că-l place și ea?

BRANCOMIR

uitându-se după ei.

Mai știi! Femeea e bizară. De câte ori nu vezi un bărbat urât, însurat cu o femeie frumoasă..

LIMONIDY

...care îl și iubește...

BRANCOMIR

...de te întrebi, cum se poate ca natura atât de perfectă în manifestările ei, să împerecheze asemenea ființe.

LIMONIDY

Ce vrei? I se urăște și naturii cu perfecția și vrea să mai petreacă. Se uită la ei și se strâmbă de răs.

BRANCOMIR

râde.

Natura! ?

LIMONIDY

Nu vezi tu, oameni ca noi — nu vorbesc de tine, vorbesc de mine. Fin și distins cum sunt n'o nemeresc nici odată.

BRANCOMIR

preocupat privește mereu în culise.

Femeilor trebuie să știi să le vorbești. Sunt două categorii de femei...

LIMONIDY

Numai două ?

BRANCOMIR

Cele sburdalnice și cele melancolice.

LIMONIDY

Nu există intermediare ?

BRANCOMIR

Ba, da, — femeile trecute. Un soi de amestec, cu care faci cum vrei. Unei femei sburdalnice îi vorbești despre teatru, despre baluri, despre rochii, despre stridii, despre cai și îi spui mereu, că nu vrei să te însori. Celelalte...

LIMONIDY

...Cea melancolică...

BRANCOMIR

...da, de stele căzătoare, de mirosul lunei lui Aprilie, de fân cosit, — mai ales de fân cosit, de un amurg de toamnă, spune-i, că ești bolnav de piept și că doctorii ți-au spus, c'o să mori la trei zeci de ani....

LIMONIDY

...dacă află c'am trecut de treizeci?

BRANCOMIR

...potrivești așa ca să nu te prindă. Mai spune-i, că vrei să te însori, și că în orice caz...

toată vremea s'a uitat în culise, așa că pleacă de-odată, fără să mai isprăvească vorba, urmărind ceva.

LIMONIDY

Stai !... Stai !.. Cum știi din ce categorie face parte ?

BRANCOMIR

din ușe, eșind.

Se simte,... ce Dumnezeu ! a eșit.

SCEN XIV

LIMONIDY

singur.

Se uită în oglindă și își așează hainele. E încântat de sine. Nu observă, că a intrat Sabina, care vine prin fund preocupată.

SCENA XIV

LIMONIDY. SABINA.

SABINA

Domnul Brancomir, a plecat ?

LIMONIDY

Nu. E tot aci. S'a dus la bufet cu Ritoriny.

SABINA

Mulțumesc. vestea aceasta o înveslește și vrea să iasă.

LIMONIDY

râzând și el.

Doamnă... nu plecați. Lăsați-mă, să mă folosesc de acest unic prilej, când suntem singuri ca să vă pot vorbi.

SABINA

Mie? Ce?

LIMONIDY

De toate și de nimic.

SABINA

Va să zică să ne pierdem vremea.

LIMONIDY

Da, să ne perdem vremea, să mă perd pe mine
și să nu te perd pe D-ta.

SABINA

Incepe să râdă și coboară.

A!

LIMONIDY

Vă plac stridiile, Doamnă?

SABINA

Stidiile?

LIMONIDY

Mie îmi plac la nebunie.— Vedeți eu sunt un
om fin și foarte distins...

SABINA

râde.

Observ.

LIMONIDY

Nu'i așa? Totuși sunt un om fără noroc. D-ta
ai prea mult.

SABINA

De când ai băgat de seamă, că n'ai noroc?

LIMONIDY

De când mă uit la D-ta mereu și D-ta la mine
nici odată. Sabina râde. Eu sunt un băiat vesel și
D-ta ești o femeie veselă.

Uite... uite... îmi închipui, că te înnebunești
dupe cai

SABINA

Dupe cai ?

LIMONIDY

De-ai fi fost bărbat te făceai jockey.

SABINA

Eu ? — N'am încălecat nici odată, mi-e frică de cai.

LIMONIDY

Cum îmi e mie de însurătoare.

SABINA

Pentru ce ?

LIMONIDY

Pentru că n'am noroc. De m'aș însura cu o femeie bătrână și bogată, ca s'o moștenesc, sunt sigur că ași muri eu înainte și n'am făcut nimic.

SABINA

O !

LIMONIDY

nici nu se mai uită la Sabina.

In vreme ce așa... să merg prin teatre, prin baluri, să deosebesc rochiile cucoanelor, una de alta... o, ...e un vis pentru un om fin și distins ca mine. Poate că ași găsi o femeie... cu care să petrec... pe care s'o iau cu mine în vârtejul vieții... să râdem... să trăim ca nebuni...

SABINA

De ce nu încerci, să-ți găsești vre-una ?

LIMONIDY

Am iubit atâtea și nu m'a crezut nici una.

SABINA

Pentru că n'ai fost sincer.

LIMONIDY

Sunt omul cel mai sincer.

SABINA

N'ai plâns. Limonidy se uită la ea și începe să râdă. La-crima consfințește adevărata dragoste.

LIMONIDY

De câte ori n'am plâns și n'am făcut nimic.

SABINA

indignată.

O ! La revedere. Vorbim, vorbim, și adevărat, că ne perdem vremea.

LIMONIDY

uimit.

Nu vrei să rămâi ?

SABINA

Cu d-ta?... Să petrecem împreună ? Să mă iei în vârtejul vieții ? Să râdem ? Să trăim ca nebunii ?

LIMONIDY

Da!

SABINA

Nu! N'aş putea. Am suferit prea mult.
Ese grăbită prin fund.

SCENA XVI

LIMONIDY. JENICA.

Limonidy, rămâne plouat. Intră Jenica veselă.

JENICA

Domnul Brancomir nu-i aci?

LIMONIDY

Nu. L-a căutat şi doamna Rădeanu. De ce
l-o fi căutând?

JENICA

la auzul acestor cuvinte se întristează.

Stricat trebuie să fi.

LIMONIDY

uitându-se la ea.

Eu? De fel.

JENICA

Nu?

LIMONIDY

Nu-mi plac plăcerile uşoare fără de nici un
folos. Aş vrea să mă însor, să am o casă a
mea..., o femeie a mea. Vedeţi Doamnă, un om
fin şi distins ca mine, trebuie neapărat să gă-

sească pe cineva care să ție la el. Eu cred că numai însurat mi-aș putea regăsi liniștea de altădată și totuși dacă n'aș găsi și aș fi nevoit, m'aș bucura chiar de o femeie, care ar divorța pentru mine.

JENICA

fără chef, din pricina lui Brancomir.

Caută.

LIMONIDY

cu sfială.

Am găsit.

JENICA

Începe să râdă.

Pe mine?

LIMONIDY

O da!

JENICA

serioasă.

Ești foarte sentimental.

LIMONIDY

foarte încântat.

Foarte. Mă înnebunesc după stele căzătoare; să privesc la ele în fânul cosit din luna Aprilie într'un amurg de toamnă, văzând că s'a zăpăcit. Sunt bolnav de piet tușește. N'o să trăesc mult; până acuma ar fi trebuit chiar să mor, viața mea e scurtă și grozav aș vrea să mă însor înainte-

JENICA

având aerul că e înduioșată.

Domnule Limonidy ești foarte interesant, începe să râdă... dar pe mine nu mă câștigi cu lacrimi, nici cu fân cosit. Să-ți dau o adresă bună, Sabina Rădeanu, moare după fân cosit și după ofticoși. Bună seara.

LIMONIDY

M'am încurcat.

Rezemnat merge de se privește în oglindă.

SCENA XVII

LIMONIDY. DOAMNA STRĂJERU.

Indată ce-a eșit Jenica, Doamna Străjeru s'a arătat pe prag, căutând pe cineva. Limonidy se ascunde ca nu cumva să-l vadă. Doamna Străjeru pleacă. Limonidy scoate o perechie de cărți din sertarul mesei din stânga, tocmai când din fund dreapta, intră Adina însoțită de Brancomir.

SCENA XVIII

ADINA. BRANCOMIR. LIMONIDY.

ADINA

Șampania mă amețește, de-aia nu iau nici odată. Iui Limonidy. Tot mereu, singur! Grozav trebuie să te placi, de te uiți toată vremea în oglindă.

LIMONIDY

la masă amestecând cărțile.

Numai eu mă uit la mine.

BRANCOMIR

Insoară-te, de ce nu te însori ?

LIMONIDY

La toată lumea dai acelaş sfat. De ce nu' l
urmezi tu ?

ADINA

râzând.

Dumnealui vrea să profite de căsătoriile altora.

BRANCOMIR

Ia-o pe Rita Comănescu, atât aşteaptă.

LIMONIDY

Nu vezi ce slabă e ! E ftizică. Ce, vrei copiii
să mi-i fiu în borcan de sticlă ? Nu ! — Se în-
soară alţii şi eu prânzesc în fiecare seară la
câte unul. La anul nou dau servitorilor bacşişuri
şi copiilor cadouri. E ca şi cum aş mânca tot
anul la restaurant.

ADINA

Anostă viaţă.

LIMONIDY

Eu m'am gândit cel dintâi la ce-mi spuneţi.
E de o monotonie stupidă. În jurul meu toţi fac
câte ceva, eu... fac din când în când cărţile.

BRANCOMIR

De ce nu te-apuci de literatură ? Literatura e
meseria oamenilor care nu fac nimic.

LIMONIDY

M'am apucat, să scriu o piesă de teatru.

ADINA

Ei, vezi! Când venim să te aplaudăm?

LIMONIDY

Până acuma nu am decât titlu. Se chiamă;
„La Mănăstirea Chiulhana“.

BRANCOMIR

se dă pe lângă el.

Ține dincolo cucoanele de vorbă.

LIMONIDY

J'ai compris. Imi dați voe Doamnă am o mi-
siune ese.

ADINA

Bietul băiat.

BRANCOMIR

Nu'i bun de nimic.

ADINA

Cu toate acestea tot e bun la ceva.

BRANCOMIR

...Să ne lase singuri. tăcere. Am vorbit până mai
adineaorea cu Șerban Ritoriny. Nostim băiat.

ADINA

E prietenul D-tale.

BRANCOMIR

Știu! De ce ?

ADINA

Nu ți-e îngăduit, să-l vorbești de rău.

BRANCOMIR

Ți-ar părea rău ?

ADINA

Mi-e absolut indiferent.

BRANCOMIR

El ?

ADINA

Toată lumea.

BRANCOMIR

Din convorbirea avută cu dânsul am priceput de ce te ferești de mine.

ADINA

Eu,—mă feresc de D-ta ?

BRANCOMIR

Așa pare. Adina Incepe să râdă. O ! Fericit e Șerban.

ADINA

Tot atât de fericit ca și D-ta. Poate chiar că vorbesc cu D-ta mai mult, de cât vorbesc cu dânsul.

BRANCOMIR

Vorbiți mai puțin dar vă înțelegeți mai bine.

ADINA

Nu mi-a vorbit, ce e drept, nici odată așa cum îi vorbești D-ta. Suntem buni prieteni, era bun prieten cu soțul meu.

BRANCOMIR

Aceștia sunt cei mai primejdioși. Li aduci în casă, singuri și când îi dai afară, îți pleacă și soția.

ADINA

Ai plecat de multe ori așa ?

BRANCOMIR

N'am întâlnit nici odată o femeie care...

ADINA

... și au fost atâtea ...!

BRANCOMIR

Nu mă laud.

ADINA

Nu se poate.

BRANCOMIR

De obicei când n'ai avut nici una, te lauzi, că le-ai avut pe toate.

ADINA

Și când le-ai avut pe toate ?

BRANCOMIR

râzând.

Spui... că n'ai avut nici una.

ADINA

Vezi, că te-am făcut să te lauzi.

BRANCOMIR

De ce vrei să vorbim despre mine, când mie îmi arde să vorbesc de D-ta. Mai întâi să-mi spui cine ți-a putut da lămuriri atât de răutăcioase despre mine ?

ADINA

Va să zică iar de D-ta ! Toată lumea, pentru că toată lumea vorbește despre D-ta. Femeile de bine, bărbații de rău, — e de ajuns, ca să se știe cine ești.

BRANCOMIR

Sunt calomniat. Se spune, că sunt omul nopții și nu e adevărat.

ADINA

Firește. D-ta ești omul zilei. Sau nu... stai, — ești un om la modă... poftim ! Toate femeile te caută, te vor... după cum toate vor să audă opera streină, când vine o trupă la București,.. după cum toate vor să poarte ultima croială de rochie, ce ne vine de la Paris. Înțelegi ?

BRANCOMIR

Nu înțeleg de ce ești atât de crudă cu mine ?

ADINA

Pentru că vrei să fi rău.

BRANCOMIR

Zău, nu ! Mă simt atras de D-ta cum n'am fost atras de nici o altă femeie.

ADINA

râzând.

A câtea oară ?

BRANCOMIR

Cum a câtea oară ?

ADINA

A câtea oară spui ce-ai spus ?

BRANCOMIR

Începe să râdă.

D-tale, întâia oară.

ADINA

Și de câte ori o să mai aud ?

BRANCOMIR

Niciodată.

ADINA

Așa da, vezi, ești cuminte.

BRANCOMIR

De ce m'ai ocolit când ai venit ?

ADINA

Eu ?

BRANCOMIR

Am venit astăseară numai pentru D-ta.

ADINA

De aceea mi-ai vorbit numai după două ceasuri.

BRANCOMIR

Așteptam să mă chiemi.

ADINA

Cine să te chieame, — eu ?

BRANCOMIR

Am venit pentru D-ta, precum D-ta ai venit pentru mine.

ADINA

Dacă e așa atunci mă duc. vrea să plece.

BRANCOMIR

reținând-o.

Bine... nu, nu e așa ! Numai lasă-mă să cred că e așa. E un vis pe care îl Țes în închipuirea mea. Unde se Țes visurile mai frumos, ca în apropierea unei femei frumoase.

ADINA

Atunci împinge jețul de 'colo, să stau lângă fereastră, prea e cald.

BRANCOMIR

împingând jețul.

Un vis pe care îl ții, dar degetele d-tale albe și subțiri, mi-l destramă, cu fiecare vorbă; un vis țesut din fire mai subțiri și mai blonde de cât firele D-tale de păr.

ADINA

făcându-se că ascultă cu multă atenție.

Da! Și?

BRANCOMIR

Și?... L'ai destrămat! Cu d-ta nu se poate vorbi serios.

ADINA

Vorbești serios? De ce nu mi-ai spus? D-ta trebuie să fi un om foarte serios, pentru că desigur, toată viața vorbești ca acum... serios.

Orchestra din fund care a încetat dela Sc. XV. reia un vals, foarte melancolic.

BRANCOMIR

Aha, iată... par'că e într'adins. Au început să cânte la vreme. Ne acoperă cuvintele, așa încât nu ne mai auzim decât noi doi. Vă e teamă de muzică?

ADINA

Nu mi-e teamă de nimeni și de nimic.

BRANCOMIR

Muzica e tot ce poate fi mai amețitor pentru doi oameni care se iubesc și tot ce poate fi mai primejdios, pentru aceia care nu vor să se iubească vreodată.

ADINA

Muzica îmi place sau nu-mi place.

BRANCOMIR

Aceasta ?

ADINA

indiferentă.

Imi place.

BRANCOMIR

Și știi pentru ce ? Pentru că vorbim de dragoste.

ADINA

Vorbim ! Vorbești, d-ta !

BRANCOMIR

Și d-ta asculți. Vorbim de dragoste ! O, de-ai știi cât de mult te cunosc !

ADINA

M-aș mira.

BRANCOMIR

De aproape șease ani... de când m'au numit și m'au trimis la Roma. Acolo m'am gândit foarte mult la d-ta. Adina râde. De când m'am întors te-am urmărit... nu știam că soțul d-tale murise...

ADINA

...De mă vedeai cum nu ți se părea ciudat că eram în doliu ?

BRANCOMIR

incurcat.

Da... credeam că e din pricina unei rude... și frumos îți ședea ca tânără văduvă...

ADINA

Vasăzică știai, că sunt văduvă !

BRANCOMIR

Da am aflat mai târziu.

ADINA

pufnind de râs.

Aha !

BRANCOMIR

Unei femei blonde doliu îți stă de minune. — Ce păcat ! — Trebuie să te fi iubit mult. Să am o femeie ca d-ta nu m'aș îndepărta de ea o singură clipă... aș dori să stau mereu, mereu lângă dânsa.

ADINA

D-tale ți s'ar urâ și ea te-ar iubi din zi în zi mai mult.

BRANCOMIR

De m'ar iubi din zi în zi mai mult, nu mi s'ar urâ niciodată.

ADINA

Vorbe.

BRANCOMIR

Nu mă cunoști. Crezi că sunt ca ceilalți.

ADINA

Mai rău decât ceilalți. Sunt oameni la care găsești sentimente sincere, sunt unii în care te poți încrede...

BRANCOMIR

Care sunt aceia?

ADINA

Cei mai puțini încrezuți.

BRANCOMIR

Și eu mă cred?

ADINA

Foarte mult. Faci foarte bine, — ai și pentruce. Ți s'a întâmplat vre-odată să ți se împotri-vească o femeie?

BRANCOMIR

mândru.

Niciodată.

ADINA

E singurul lucru sincer pe care l'ai spus de când ne cunoaștem. — Niciodată! — Bănuiam! — Știam că o femeie se apropie de D-ta cu teamă...

și tocmai teama aceasta o face să șovăe, îndată ce începi să minți cu eleganța care te caracterizează. Știe că nu-ți poate rezista și nici nu mai încearcă. Privirea d-tale e primejdioasă.. te uiți la ea și îți vine cu o senină inconștiență, cum cade în gura unui șearpe biata păsărică, aninată de o cracă și amețită de privirea lui. Și ca să ne întoarcem la vorba noastră de adineorea, ai făcut curte tuturor femeilor, — acum a venit rândul meu. Ai găsit prilejul minunat de a te apropia de mine, cu adâncă convingere, că mâine voi alerga eu după d-ta... și te-ai înșelat Pe mine nu m'ar putea turbura decât un om care m'ar iubi sincer, care nu m'ar face să sufăr și în care să pot avea un sprijin, să mă reazem în toată voia.

BRANCOMIR

De ce n'ași fi eu omul acesta ?

ADINA

Pentru că trecutul d-tale, faptele d-tale, firea d-tale, te arată altfel. După ce vrei să te judec ?

BRANCOMIR

Mă vei cunoaște cu vremea.

ADINA

râde.

Cu vremea ? D-ta n'ai vreme să aștepți.

BRANCOMIR

Pe d-ta... da !

ADINA

Vei pierde răbdarea și ai să renunți.

BRANCOMIR

N'am renunțat nici odată.

ADINA

Pentru că nu ți s'a dat prilejul. Pe mine nici nu poți să mă vezi prea des, es rar și primesc și mai rar.

BRANCOMIR

Eu primesc des.

ADINA

Să viu la d-ta ?!

BRANCOMIR

simplu.

De ce nu ?

ADINA

La d-ta nu voi veni nici odată.

BRANCOMIR

Nu insist. Poate că ai motivele d-tale. Bine înțeles ți-e frică, să nu prindă de veste una din prietenele d-tale.

ADINA

Prietene ? Eu n'am prietene.

BRANCOMIR

E cu puțință ?

ADINA

Bărbatul meu când a murit, mi-a mărturisit în agonia lui toate femeile, cu care m'a înșelat ; ei, bine, toate erau cele mai bune prietene ale mele.

BRANCOMIR

Și d-ta n'ai avut nimic cu prietenii lui ?

ADINA
indignată.

O ! Nimic.

BRANCOMIR

Să nu crezi că vorba aceasta mă îndepărtează de d-ta... sau mă face să perd nădejdea... din potrivă... acuma te doresc mai mult. Să fiu primul amant al unei femei văduve, înseamnă, să ai o parte din virginitatea ei.

ADINA

Eu nu mai am vârsta, să mă încred în orice și în ori cine.

BRANCOMIR

O femeie văduvă de timpuriu are totdeauna vârsta primelor iubiri. Acuma m'ai amețit cu desăvârșire. Dacă ți-sa părut că n'am fost sincer până acuma... și că totul n'a fost de cât banala

convorbire cu o femeie frumoasă, crede-mă, că din momentul acesta sunt robul unui farmec, pe care nu'l bănuim că există.

ADINA

râde.

O I

BRANCOMIR

Am fost prieteni, dar prietenia noastră repede s'a schimbat în dragoste! În atmosfera asta încălzită de muzică și de dans, în care mâinele se strâng și ființele se apropie, la ora asta atât de târzie, e atât de bine și de cald aci lângă D-ta. Prietenia între un bărbat și o femeie e un amor platonice, dar primii fulgi de zăpadă care cad și îi privești, pe fereastra unei odăi încălzite sau venirea primăverii sau cuvântul rostit în șoaptă pe terasa unui cazino la marginea mării, sau într'un salon în sunetul unei orchestre, repede îl schimbă în amorul celalalt... În amorul care îi îndeamnă să se apropie unul de altul să-și strângă mâna și să-și înbine privirile. vrea să-i ia mâna, Adina se ferește și se îndepărtează. Spune-mi, spune-mi că ai să mă primești sau că vei veni la mine. Sunt în stare să înnebunesc.

ADINA

Nici odată. Știu că pui mare preț pe venirea la d-ta, acasă. Ai un apartament într'adins întocmit pentru dragostele care vin și trec... ai un

ceai amețitor... și tablouri atârinate pe pereți, mai mult pentru plăcerea simțurilor, de cât pentru plăcerea văzului ! Știu, dar nu viu !

BRANCOMIR

Pentru că ți-e frică.

ADINA

Ți-am mai spus : nu mi-e frică de nimeni și de nimic.

BRANCOMIR

Atunci pentru ce nu vii ?

ADINA

Să nu crezi că mă poți convinge luând-o pe tema asta, „ți-e frică, să vii“ pentru ca să viu, să-ți arăt, că nu mi-e frică. Nu, nu te înșeli ; crede ce-oi vrea.

prin fund intră Șerban, care când îi vede se oprește un moment turburat, apoi coboară.

SCENA XIX

BRANCOMIR. ADINA. ȘERBAN.

ȘERBAN

E unu jumătate.

BRANCOMIR

se uită la ceas.

Nu încă. Mai stai.

Șerban nu spune nimic și ese, plimbându-se prin fund și aruncându-și ochii fără să fie văzut, în scenă. Pentru că n'ai încercat nici odată, nu cunoști farmecul, să vii sin-

gură pe furiș, la un bărbat cu un voal des pe ochi, să nu te cunoască nimeni. Te voi aștepta cum n'am așteptat pe nimeni. Nu știi farmecul ce'l are o femeie, când intră la tine înspăimântată, c'a putut-o vedea cineva. Inchide ușa pe dinăuntru, mai stă să asculte de n'a fost urmărită o aștepți cu nerăbdare, ești fericit c'a venit...

ADINA

... pe urmă ești încântat, că are să plece și te bucuri c'a plecat.

BRANCOMIR

Vii ?

ADINA

Nu ! Un om inteligent ar pricepe și n'ar încerca în zadar.

BRANCOMIR

atins.

Iartă-mă. E așa. Ai dreptate, iartă-mă. se uită la ceas. Aproape două !? O, e târziu !

ADINA

zâmbind.

Pleci ?

BRANCOMIR

hotărât.

Din țară.

ADINA

Nu ! De-aici ?

BRANCOMIR

Și de-aici și din țară. Să rămân ar însemna să te văd mereu și văzându-te mereu ar însemna să înnebunesc. Mă gonești D-ta; un cuvânt al d-tale m'ar reține.

ADINA

ti dă mîna.

Noapte bună!

BRANCOMIR

ti sărută mîna, dar când întoarce capul îl zărește pe Șerban.

Uite-l, uite-l cum te așteaptă.

ADINA

Te așteaptă pe D-ta, nu pe mine.

In fund Limonidy s'a întâlnit cu Șerban și stau amândoi de vorbă

BRANCOMIR

Vrea să mă ia cu orice preț.

ADINA

Și prin urmare, pleci?

BRANCOMIR

Da!

ADINA

Călătorie bună.

ȘERBAN

intrând.

Mergi? — E două!

BRANCOMIR

uitându-se la ceas.

Unu jumătate!

Intră Limonidy.

SCENA XX

BRANCOMIR, ADINA, LIMONIDY, ȘERBAN.

LIMONIDY

Cu mine n'a fost chip să vorbiți măcar cinci minute și cu el vorbiți de un ceas. Fericit muritor. Numai eu sunt osândit să n'am nici o variație, cum sunt caii de la tramvay, care în fiecare zi fac acelaș drum între două șine.

ADINA

la pildă de la D-1 Brancomir, care vrea zilnic senzații noi.

LIMONIDY

Și el face cam acelaș lucru în fie care zi... tot între două șine, numai că el face odată drumul Piața Carol — Bufet, ceva mai subțire, altă dată Obor — Halele, ceva mai ordinar. De-aia nu i se urește.

ȘERBAN

Mergem ?

BRANCOMIR

Indată ! S'a isprăvit ?

LIMONIDY

Da' de unde ! Trebuie să înceapă cotilionul.

BRANCOMIR

Atunci mai stau.

ȘERBAN

Nu se poate ! Știi că erea vorba să plecăm mai de vreme. Nu te las, ori cât de atrăgătoare ar fi convorbirea cu Doamna Baldovin și or cât de mult ar dori Dumneaei să te rețină.

ADINA

Eu nu'l rețiu de fel. dă mâna lui Brancomir. Bună seara.

BRANCOMIR

Nu, nu mai avem vreme.

ȘERBAN

Intârziem !

BRANCOMIR

Nu face nimic.

ȘERBAN

— Bine..... vrea să plece în fund.

ADINA

Nu, nu, te rog să-l aștepți... că eu mă duc.

BRANCOMIR

Du-te de te îmbracă și te găsesc în vestiar.

Șerban sărută mâna Adinei apoi ese prin dreapta pl. I. Limonidy intră în bal.

SCENA XXI

BRANCOMIR. ADINA.

BRANCOMIR

De ce mă gonești ?

ADINA

Pentru că ai treabă.

BRANCOMIR

Mă ia cu sila. E gelos ?

ADINA

Cine ? El ? *râde.*

BRANCOMIR

Pentru ce-ai râs ?

ADINA

Nu-mi dai voe să râd ?

BRANCOMIR

Râsul d-tale are un înțeles bizar.

ADINA

Mi-ai spus, că e gelos și am râs.

BRANCOMIR

Nu poate fi gelos ?

ADINA

E liber să fie cum vrea.

BRANCOMIR

Atunci ți-l las. Intre noi doi a fost o luptă din care es biruit.

Șerban intră cu blana pe el și cu pălăria în mână. Se oprește în ușe.

SCENA XXII

BRANCOMIR. ADINA. ȘERBAN.

ADINA

Uite-l, uite-l cum te-așteaptă.

BRANCOMIR

Viu îndată.

ADINA

Nu-l făcea s'aștepte, du-te.

BRANCOMIR

sărutându-i mâna.

In acelaș timp îmi iau și rămas bun.

ADINA

Sunt sigură că ne vedem și mâine.

BRANCOMIR

Cum?

ADINA

Pentru că n'ai să pleci.

BRANCOMIR

O, vă înșelați Doamnă, am spus că plec, plec!

ADINA

Eu spun că n'ai să pleci.

BRANCOMIR

trufaș.

Orce s'ar întâmpla, plec !!

ADINA

Călătorie bună.

BRANCOMIR

se înclină.

Haide !

ȘERBAN

din ușe.

Bună seara, doamnă.

ADINA

Bună seara. îi întinde mâna așa în cât îl silește să se apropie. Brancomir încetinează mersul ca să audă ce'și vorbesc. Măine, să vii te rog la mine pe la șese. zâmbește.

ȘERBAN

puțin uimit.

Da ?... Bine !

BRANCOMIR

a auzit, face o mișcare care îl trădează și lăsându-l pe Șerban să treacă înainte, îi spune, cam cu mânie :

Haide !!!

es amândoi. Adina râde în urma lor și uită spre fund.

CORTINA

ACTUL II

A doua zi, pe la cinci. Salonul de primire al Adinei Baldovin. Tablouri de preț. Obiecte de artă în vitrine. Statuete pe colțare. Covoare pe pereți. Blănuri pe jos și pe sofale.

În stânga — planul I —, ușa de intrare. Pe planul al doilea un cămin, cu o mescioară și două jețuri. În fund ușa care dă în odaia de culcare.

În dreapta, un colț, în care intră o oglindă mare pe picior. De-alungul peretelui din dreapta o sofa imensă care ajunge până în dreptul unei ferestre mari pe planul I. În mijlocul odăii, între sofa și cămin — dar mai aproape de sofa, — o mescioară cu serviciul de ceai. Între fereastă și sofa, o altă măsuță mică și un scaun între această măsuță și mescioară de ceai.

SCENA I

ADINA, JENICA

Jenica e în vizită la Adina. Au luat ceaiul și e aproape să plece.
Adina stă pe marginea sofalei, Jenica pe un scaun a luat ceaiul la
măsuța din față.

ADINA

Atât de amabil nu credeam să fie.

JENICA

Nu m'am așteptat nici eu! M'am deșteptat foarte târziu, pentru că am plecat aseară de la bal, aproape de ziuă — și știi, că acum în Ianuarie se face ziuă târziu de tot. Pe la trei m'am pomenit cu un odăiaș de la minister că'mi aduce o scrisoare. „*Protejatul D-tale și protectorul prietenei D-tale, a fost numit.*» Îți închipui ce bine îmi părea că n'a uitat. Se spune că e atât de distrat.

ADINA

Distrat cu Domnii, cu Doamnele se distrează.

JENICA

M'am și gândit. De mi-a făcut atât de iute cine știe ce-o să-mi ceară în schimb.

ADINA

Are să vie să te vadă.

JENICA

Sigur! Și frică îmi e, că n'o să pot să nu-l primesc. I-am și telefonat Viorichii, să se bucure, că i l'a numit pe Razu al ei. Ea mă rugase să vorbesc.

ADINA

Acum că l'a numit în slujbă, o s'o lase.

JENICA

Sigur! — Nu știi cum sunt bărbații?! cu un mic suspin. Ei, dar poți trăi fără ei?! Mă duc! se scoală.

ADINA

Mai stai; de ce te grăbești?

JENICA

Mai am o groază de treabă și o mulțime de vizite. Vreau să trec și pe la Sabina Rădeanu. Eri seară era furioasă; m'a văzut vorbind cu Brancomir și înnebunise.

ADINA

E ceva între ei?

JENICA

Ar vrea, dar lui nu-i place.

ADINA

Nu place nici odată femeea care aleargă după tine.

JENICA

Pe urmă el e ocupat în altă parte.

ADINA
indiferentă.

Da? Cu cine?

JENIÇA

Știu eu!

ADINA

Te place foarte mult.

JENICA

Ți-a spus el?

ADINA

Nu! am auzit că erea vorba să te și desparți. ca să te ia el.

JENICA

Asta n'aș face-o pentru nimic în lume. Mai întâi că bărbatul meu nu mă supără de loc și apoi s'ar putea întâmpla, să rămâi și fără unul și fără altul.

ADINA

Foarte cuminte! Ai păți cum a pățit biata Zoe, care a trebuit în cele din urmă să se remărite cu un al treilea la care nici nu se gândea.

JENICA

Zoe trăește rău cu Doctorul ?

ADINA

Așa am auzit. Vor să se despartă. Se zice că o bate.

JENICA

tresare.

O bate ? Grozav aș vrea să'l cunosc.

ADINA

Ai niște gusturi ?!

JENICA

Stii adineaorea l'am întâlnit pe Brancomir și...

ADINA

Cum n'a plecat ?

JENICA

Unde să plece ?

ADINA

În streinătate. Îmi spunea aseară, că pleacă în streinătate.

JENICA

Așa ?! E drept că vorbea cam aiurea, dar nu mi-a spus nimic. Ți-a spus ție ceva ?

ADINA

Că pleacă. Și-a luat chiar rămas bun de la mine.

JENICA

puțin cam speriată.

E în stare, nebun cum e! grăbită. Mă duc. Când e cineva cu tine nu se mai îndură să plece. punându-și voalul în oglindă. A, uitasem, am fost pe la Adela; i-am spus că dela ea viu la tine și mi-a zis sa-ți spun, ca astăzi, să te duci, să încerci amândouă rochile.

ADINA

Bine c'a dat Dumnezeu. De două luni mă ține cu niște copci și cu bufantul unei mâneci.

JENICA

Asta are, lucrează bine dar te ține un an cu o rochie. Are și mult de lucru. Știi acuma lucrează și pentru Prințesa, de-aia a mărit prețurile. e gata. Vasăzică ți-am spus... de altfel o să-ți și telefoneze. La revedere draga mea.

ADINA

La revedere. se sărută și Jenica ese.

SCENA II

ADINA. FEMEEA IN CASĂ

Adina închide ușa și apoi începe să râdă singură. Pune ceașca jenichei la loc și intră servitoarea.

ADINA

Tot mai ninge?

SERVITOAREA

Stătuse dar acuma a început iar.

Sună telefonul din odaia din fund.

ADINA

Lasă... ! Strânge.

Ese în odaia din fund și lasă ușa deschisă așa încât se aude când vorbește. Servitoarea strânge ceștile și așează ceainicul.

Allo?... Da !... Chiar eu ! Bună seara !... Da,... a fost pe la mine, tocmai acum a plecat. Mi-a spus. Nu, n'a uitat. Viu, da, viu, îți mulțumesc, că te-ai gândit și la mine. Păi, ce Dumnezeu aștept de două luni. Eri seară cât pe-aci să nu pot merge la bal din cauza d-tale. Succes ? Da pentru d-ta. M'a întrebat toată lumea, unde mi-am făcut'o. Bine,... uite viu. Peste un sfert de ceas. N'aș vrea să mai es, dar știu că dacă nu viu, iar trebuie să mai aștept două săptămâni !... Da !... Bine !

Inchide aparatul și se reîntoarce în scenă.

Dă-mi blana și pălăria. până să i-o aducă privește puțin pe fereastra din dreapta.

Dacă vine cineva spune c'a trebuit să merg până la cusătoreasă și că peste un ceas mă întorc. îmbrăcându-se. Aicia, vezi, să nu se stingă focul în cămin și vezi dacă sună cineva la telefon.

Se-aude sunând.

Afară. Vezi cine e !

SERVITOAREA

Să primesc ?

ADINA

Vezi întâi cine e!

Servitoarea ese. Adina își așează pălăria în oglindă, până se întoarce femeia cu o carte de vizită. Zâmbește mulțumită.

Să poftească. Servitoarea deschide ușa și intră Brancomir.

SCENA II

ADINA. BRANCOMIR. SERVITOAREA.

BRANCOMIR

intrând.

Vous allez sortir?

ADINA

dându-i mâna.

Oui!

Iși scoate blana și pălăria.

Du-le înapoi și telefonează cusătoresei, c'a venit cineva și nu pot să es.

Servitoarea ia lucrurile și ese prin fund.

SCENA IV

ADINA. BRANCOMIR.

BRANCOMIR

Imi pare rău dacă vă împedec să eșiți.

ADINA

Nu face nimic, m'am mirat, când te-am văzut, că vii; te credeam plecat.

BRANCOMIR

Plec.

ADINA

Aha! Și-ai venit înc'odată să-ți iei ziua bună?

BRANCOMIR

neștiind ce să spună.

O..... o!

ADINA

Te jureai eri seară, că n'ai să mai vii. Eram sigură, că ai să vii și ai venit.

BRANCOMIR

De unde această siguranță?

ADINA

A fost de ajuns să mă auzi spunând Domnului Riotriny, că'l aștept azi, pentru ca toate planurile d-tale de plecare, să cadă în apă.

BRANCOMIR

necăjit că e dat de gol.

Si... i-ați spus într'adins?

ADINA

Firește.

BRANCOMIR

Incântat.

Prin urmare e o dovadă, că nu mă lași să plec.

ADINA

De loc. N'am făcut-o ca să te rețin, ci numai ca să-ți arăt, că sunt mai tare decât d-ta.

BRANCOMIR

Dar în acelaș timp mă reții.

ADINA

De fel. Ți-am spus: n'ai să pleci azi și n'ai plecat. Ai căzut în cursă. Incepe să rădă. Hai să ne împăcăm. la loc, să-ți dau o ceașcă cu ceai. merge spre mescloară.

BRANCOMIR

rece.

Nu, mulțumesc. Nu iau. D-ta trebuie să eși; mai târziu vine Șerban. Mă duc.

ADINA

Atunci pentru ce-ai mai venit?

BRANCOMIR

Nu știam că m'ai văzut aseară, ascultându-te, când îi vorbeai lui Șerban și veneam, să vă găsesc împreună și să-ți pot spune: „Doamnă aseară mă învinovățeai, că nu sunt sincer și lipsa de sinceritate era de partea d-tale“.

ADINA

De partea mea?

BRANCOMIR

Nu-i așa, n'am nici un drept, să mă amestec, dar lucrurile au ajuns în așa fel, în cât nu pot să plec, fără să nu-ți spun, c'am aflat tot.

ADINA

Tot?

BRANCOMIR

Da! E de prisos să te mai prefaci. Primirea rece pe care mi-ai făcut'o, ironia cu care mă întâmpini de când ne cunoaștem, m'a făcut să caut cu deamănuntul pricina. Infrângerea mea, cea dintâi pe care o îndur, e datorită legăturilor intime dintre d-ta și Șerban.

ADINA

Înțepată.

Mai întâi că nu e adevărat și al doilea mi se pare, că ești și puțin necuviincios.

BRANCOMIR

Vă rog să mă iertați, dar... nu'i așa și necuviința își are rostul ei și pentru că vorbele au mai multe înțelesuri, vă rog, să nu dați un înțeles necuviincios cuviintelor mele. Mărturisirea pe care mi-a făcut'o Șerban aseară...

ADINA

O mărturisire? Ce mărturisire?

BRANCOMIR

Imi spuneai într'o zi de mult, cu o nevinovăție, obișnuită femeilor și cu care eu de altfel m'am obișnuit, că ați fost numai a soțului d-v.

ADINA

Da! Și?

BRANCOMIR

Nu e adevărat.

ADINA

Nu e adevărat?

BRANCOMIR

E de prisos. Mi-a mărturisit chiar Ritoriny, aseară, când am plecat împreună.

ADINA

care a început să priceapă.

L'ai silit, să-ți mărturisească?

BRANCOMIR

Silit ori nu, chestia e că știi.

ADINA

Ți-a spus tot?

BRANCOMIR

privind-o în ochi.

Tot!

ADINA

având aerul decepționată.

Vai toți sunteți la fel.

BRANCOMIR

încântat.

E așa sau nu ?

ADINA

De vreme ce ți-a mărturisit, e așa ! Și eu care îl credeam un om discret.

BRANCOMIR

între dinți pierzându-și cumpătul.

A ! Canalia !

ADINA

l'a surprins.

De ce ?

BRANCOMIR

revenindu-și.

Pentru că îl urăsc.

ADINA

Pentrucă nu ți-a spus nimic și vrei să mă prinzi ? E o răzbunare pentru ce ți-am făcut aseară ?

BRANCOMIR

Da !

ADINA

prefăcându-se.

A !... Și eu m'am prins.

BRANCOMIR

O ! Degeaba vrei să te mai prefaci acum, e așa !

ADINA

Spui eu că nu-i așa? Da? Nu știu de ți-a mărturisit sau nu, dar... e... a...șă!

BRANCOMIR

Innebunit.

Cum d-ta, care, îmi spuneai eri seară...

ADINA

Eu, care îți spuneam eri seară. Nu cumva vrei, când se apropie un domn de tine, să-ți faci curte, să-i spun: „Vă rog... vă rog... e zadarnic... eu trăesc cu Domnul X”. — Da... uite îți spun și eu... e a... șă! Și pentru ce n'ar fi? Nu sunt văduvă? Nu sunt singură? Nu sunt liberă?... Am de dat socoteală cuiva? — Înțeleg până la un punct, ca bărbatul însurat sau femeia măritată, să nu petreacă... bine! Trebuie să se mulțumească în căznicia lor. Când bărbatul e văduv, îi îngăduiți, să petreacă, pentru ce nu ne-ar fi îngăduit și nouă, să avem un amant.

BRANCOMIR

Despre celelalte, nu-mi pasă... dar la d-ta sufer, din pricina streinului pe care l'ai ales...

ADINA

...și nu ești d-ta! De...! Cesă-ți fac! Vii prea târziu.

BRANCOMIR

Să-l ~~acum~~ în față, aș fi în stare să-l sugrum.

ADINA

• Pentru că a îndrăznit, să mă cunoască înaintea D-tale?

BRANCOMIR

Pentru că a îndrăznit, să-mi fure fericirea.

ADINA

Eu văd, că D-ta vrei, să i-o furi pe a lui.

BRANCOMIR

Ce bizară e femeea!

ADINA

Nu iubești, ești gelos! Bagă de seamă, când ești gelos, ești în primejdie chiar de nu e încă nimic, să împingi femeea către acela la care poate ea nici nu se gândea.

BRANGOMIR

Si bizară și neînțeleasă.

ADINA

E cam acelaș lucru. Ști ce se petrece cu D-ta acuma? Ești cuceritorul, care a mers din biruință în biruință și căruia i se înfundă la poarta unei cetăți. Cetatea sunt eu și nu mă poți cuceri. În mâna mea stă răzbunarea atâtor femei care mai plâng și azi pe urma D-tale; atâtea femei pe care le-ai ademenit și le-ai părăsit în urmă.

BRANCOMIR

Dar dacă te-aș iubi altfel de cum le-am iubit pe celelalte?

ADINA

Nu se poate ești făcut să fi cum ești.

BRANCOMIR

Dar dacă te-aș iubi totdeauna precum simt că te voi iubi?

ADINA

Mă vei iubi până îți vei îndeplini dorința și aș suferi cumplit. Ca să ajungem acolo, ar trebui să te iubesc și eu. A doua zi îți s'ar urâ cu mine, cum îți s'a urât cu toate și nu uita, când dragostea scade la unul crește la celălalt.

BRANCOMIR

Invins.

Bine!

ADINA

Iuând o ceașcă.

Acuma, da?

BRANCOMIR

Dacă vrei? merge spre cămin.

ADINA

E frig?

BRANCOMIR

Da s'a lăsat gerul. Dar aci e foarte plăcut.

ADINA

pregătind ceaiul.

Am calorifer în casă, dar aci în odaie, mi-a plăcut mai bine să am un cămin. E mai prietenos. E o rămășiță de-a bătrânilor.

BRANCOMIR

Bătrânii știau să iubească mai bine.

ADINA

Și mai sincer.

BRANCOMIR

Când iubești ți se pare tot deauna, că celălalt nu e sincer. se plimbă prin odaie. Uite aici seara prin întuneric... bătrânii de acolo și de-aici, se coboară din cadrele lor și crezându-se singuri își iau locul lor obișnuit în fața căminului. Atunci buclele albe redevin blonde, dispar toate lucrurile acestea noi și doamna de acolo nu crede pe domnul de aici, îngenunchiat în fața ei, deși știe că îl iubește precum mă iubești d-ta acuma, făcându-te, că'ți sunt indiferent. Adina a pus ceașca pe o meschioară de lângă fereastră. El s'a apropiat de ea așa încât ultimele cuvinte i le-a spus aproape la ureche. Ea se ferește. Pardon-

ADINA

Nu mai e nimeni în odaie, de ce îmi vorbești la ureche?

BRANCOMIR

Când se întunecă îți place să vorbești încet.

ADINA

aprinzând lămpile.

Poftim acum poți vorbi tare.

BRANCOMIR

e în dreptul ferestrei și dă perdeaua la oparte.

Ce frumos ninge!

ADINA

se apropie și se uită și ea.

Și ce de lume...

BRANCOMIR

Uite un domn care trece grăbit; vine sau se duce la o întâlnire...

ADINA

Se duce că prea e grăbit.

BRANCOMIR

Uite o fetiță care așteaptă.

ADINA

Ce așteaptă?

BRANCOMIR

Pe cel care trebuie să vie.

ADINA

Nu e adevărat. Iși aștepta mama, care ese dintr'o prăvălie.

BRANCOMIR

Uite o cucoană! se lipește de geam. E elegantă.

ADINA

Nu-mi place blana.

BRANCOMIR

Ce frumos calcă. Nu poate exista ceva mai delicios, ca o femeie elegantă care trece strada. Uite-o cum se ferește, cum se uită în toate părțile de grija unei trăsurii!.. Na!.... I-a căzut pa-chețelul.. Se putea să nu se găsească cineva să i-l ridice?!.. O trăsură... cine să fie cu coșul ridicat?

ADINA

Toată lumea pentru că ninge.

BRANCOMIR

Ce prielnică e vremea rea pentru îndrăgostiți!... Toată lumea se ascunde în fundul trăsurilor cu coșul ridicat.. și nu poți deosebi..

ADINA

...femeile care se duc la întâlniri..

BRANCOMIR

...domnii care așteaptă la colțul străzei... *serios.* Și viața își urmează drumul ei, cu nădejdi și cu deziluzii.. Uite în clipa asta câte logodne nu s'au pus la cale, câte ființe nu respiră dragoste, câți oameni nu s'au sinucis, câte femei n'au păcătuit..

ADINA

...câți bărbați n'au mințit.

BRANCOMIR

Dacă vrei?! Tot, tot, într'o singură clipă și Bucureștiul acesta este o infimă părticică din pământul întreg, unde pretutindeni se petrec aceleaș lucruri, pe care le avem noi aci în miniatură... Uite casele sunt luminate. Câte căznicii nu se adăpostesc acolo... Câte femei nu visează, câți bărbați nu doresc. Uite s'a stins o fereastră.

ADINA

S'a aprins alta alături.

BRANCOMIR

Ca în viață. Fericirea pierе într'o casă și se ivește dincolo.

ADINA

Nu credeam, că poți cugeta atât de serios asupra unor lucruri, ce trebuie să ți se pară banale.

BRANCOMIR

Gândim și simțim după femeea care ne stă alături. D-ta ești pricina gândirilor mele serioase, numai d-ta.

ADINA

A! Imi pare bine.

BRANCOMIR

se apropie.

Numai d-ta.

ADINA

ca să poată pleca, pune mâna pe o cutie de țigări.

Poftim țigări.

Brancomir ia una.

Mă mir că nu le-ai găsit. Bărbații când intră într'o casă caută numai decât țigările și noi oglinda.

BRANCOMIR

E și firesc. Pentru bărbați țigara e un tovarăș, care nu te supără și pentru femei oglinda, e o prietenă care îți știe toate cusururile, fără să te vorbească vre-odată de rău.

ADINA

în fața oglinzei din fund.

Așa e!

BRANCOMIR

Uite-te mereu. Nu mă pot sătura privindu-te și astfel am prilejul, să te văd de două ori.

ADINA

acoperă oglinda cu spatele.

Mulțumește-te să mă vezi numai odată.

BRANCOMIR

O, de s'ar putea să rămână întipărită pe oglindă înfățișarea d-tale, te-aș putea vedea mereu chiar când n'ai fi cu mine și oglindindu-mă și eu întrânsa, să-mi închipui că sunt mereu, mereu cu d-ta. Adina râde și coboară. Par'că sunt un școlar amorezat de o verișoară mai mare. Pe un bărbat dragostea îl prostește pe o femeie o înfrumusețează. Ia uite-te!

ADINA

se așează pe sofa.

N'ar fi cazul cu noi.

BRANCOMIR

se așează lângă dânsa.

Se vede din privire, că nu spui adevărul
Toată făptura d-tale caută să mă mintă, cum
cauți să te minți chiar pe d-ta.

ADINA

Sunt foarte stăpână pe mine și știu ce simt.

BRANCOMIR

O, nu! Poate să fie o închipuire a mea... dar
nu se poate, nu mă pot înșela. Ții la mine, ții
mult îi la mâna și se uită la ea.

ADINA

Îl privește lung, apoi începe să râdă.

Ei ? !...

BRANCOMIR

E așa ?

ADINA

luându-i mâna.

Ce copil ești !...

BRANCOMIR

Ei bine da sunt un copil. Judecă-mă ca pe un
copil... ca un copil bolnav și precoce... un copil,
care fără să aibă simțul real al vieții, simte că
n'o să trăiască mult și instinctiv viața îi cere

să iubească mai de timpuriu! Un copil care tremură când te vede, care suferă când te duci, care veghează cu fotografia d-tale, care adoarme cu dumneata în gând... care te caută și nu vrea să-ți spună și se omoară când vede că'l desprețuești! tăcere. Ce fericit e Serban! Eu care de atâtea ori am fost invidiat de alții am ajuns să dușmănesc... pe cine?—pe cel la care m'aș fi gândit mai puțin. Poate să nu fie nici el! Stiu eu! In sfârșit Serban sau altul —, o femeie n'are nici-odată drept amant pe cel pe care îl mărturisește —, acela, altul e fericit! — Uite când stau aicea lângă d-ta, — afară ninge, — mă gândesc, dacă nu mi-am pierdut viața de geaba și în loc să cutreer lumea să scriu și să primesc scrisori, să aștept pe ploae, la miezul nopții în stradă sau să mă ascund în odaia de alături, n'ar fi fost mai bine de la început să mă fac iubit de o femeie... să fi avut casa mea... cuibul nostru... femeea mea. Știu e mai ușor să fi iubit de toate femeile, de cât să te faci iubit de una singură! Ce vrei,... cu vremea îți dai seama... și atunci e prea târziu se uită la ea. Ce faci ?

ADINA

puțin turburată.

Ascult !

BRANCOMIR

simte că o înduioșază.

O dacă aș știi că tot ce-ți spun ar putea să te înduioșeze, simt că în seara aceasta aș vorbi cum nici nu știu că sunt în stare. Oare atât de

scump să plătesc nebuniile mele din trecut, în cât să nu pot fi iubit de femei pe care o iubesc într'adevăr? Asta e un blestem. Mă înfi-oară apropierea d-tale... uite simt că înnebunesc. se lipsește de ea, Adina vrea să se ferească. Lasă-mă rămâi așa...! Vreau să prelungesc la infinit, această clipă, când întrezăresc în ochii dumitale turburi, amețeala femeii care cere dragoste.

Adina a închis ochii, par'că visează. El se uită la ea, cu atenție. Adina din pricina tăcerii se trezește brusc și el rămâne indiferent. O!... se uită la ceas. E târziu! Mă duc. se uită în ochii ei. Mă duc. Trebuie să vie Serban și nu vreau să mă găsească aici. El mă crede plecat. îi dă mâna. Bună seara!

ADINA

E puțin amețită. Îi dă mâna mașinal. Atingerea cu mâna lui o trezește de tot și zâmbește cu o mică nuanță de ironie

Bună seară.

BRANCOMIR

Incântat că l-a izbutit planul.

Mai pot să viu să te văd? parcă așteaptă ceva.

ADINA

l-a priceput.

Până pleci? Da!

BRANCOMIR

puțin dezamăgit.

Bună seara!

ADINA

Bună seara!

BRANCOMIR

merge spre uşe, se opreşte un moment, ca şi cum n'ar ştii ce să faci, apoi ca un nebun se repede la uşe o Incuie şi se Intoarce cu faţa la Adina privind-o biruitor.

Nu, nu se poate te iubesc prea mult. Nu mă poţi lăsa să plec. Nu mă lăsa să plec.

ADINA
speriată.

Descue uşa !

BRANCOMIR

Nu ! ia cheia şi o bagă în buzunar. Am crezut că voi izbuti. Am vrut să te fac, să vrei d-ta şi să nu mă laşi să plec.

ADINA
ameninţătoare.

Descue uşa !

BRANCOMIR

Nu ! Eşti în puterea mea.

ADINA
mergând spre sonerie.

Descue uşa sau sun.

BRANCOMIR
se repede şi o ia în braţe.

Simt, simt că eşti a mea.

ADINA
zbătându-se în braţele lui.

Lasă-mă !

BRANCOMIR

ținând-o de talie, cu ochii în ochii ei.

Ești a mea de mult. Sufletele noastre s'au unit din prima clipă, când ne-am vorbit atuncea.

ADINA

Lasă-mă e o lașitate!

BRANCOMIR

Ești cu mine și ești a mea.

O duce într'o luptă teribilă până aproape de sofa, unde e aproape s'o culce, când cineva umblă la clanța ușei din stânga. Amândoi se despart și rămân incremențiți.

ADINA

cu mânie, în șoaptă.

Ce-ai făcut?

Se aud bătăi în ușă.

BRANCOMIR

dându-i cheia.

Poftim.

ADINA

așezându-și părul și alinându-se, să vorbească liniștită.

Cine e?... Intră!.. Ce însemnează asta?... vără lute cheia în ușe și descue. Cine e? intră servitoarea. Adina răsând. Iar glumele d-tale?

SCENA V

ADINA, BRANCOMIR, SERVITOAREA

SERVITOAREA

Doamna Rașcu.

ADINA

I-ai spus că sunt acasă?

SERVITOAREA

A văzut lumina.

ADINA

I-ai spus că sunt singură ?

SERVITOAREA

Da !

ADINA

Să poftească. Femeea ese.

BRANCOMIR

Ce-ai făcut ?

ADINA

Ascunde-te.

Îi deschide în fund. El trece și ușa rămâne deschisă.

SCENA VI

ADINA. JENICA.

JENICA

turburată, îngrijată, enervată.

Inchipueșteți draga mea că pe unde am fost n'am găsit pe nimeni. O, sunt așa de plihtisită și de enervată, că-mi vine să plâng. Tu ce mai faci ? Când am fost pe la tine ? A, adineaorea. Vezi ce zăpăcită sunt. Ce mai e nou ? Stii, că Brancomir a plecat.

ADINA

Vezi că am avut dreptate.

JENICA

Cine știe după cine s'a dus. Adineaorea mi-a spus Limonidy. Era pe stradă, se ducea... nu știu unde se ducea!... N'a fost pe la tine Brancimir?

ADINA

Dacă zici c'a plecat.

JENICA

Cu el nici nu știi ce să crezi. Dispare și apare ca în bazme. Uite acuma vreau să-ți spun, Adino... tu mi-ai fost totdeauna prietenă bună și în împrejurări de-astea o prietenă bună e o prietenă bună... înțelegi ce vreau să-ți spun. Ce să mă fac. Eu nu pot, să mai trăesc.

ADINA

Jenico dragă nu înțeleg nimic.

JENICA

L'am iubit, Adino, l'am iubit. Trăiam împreună. Înțelegi? Prea e frumos... prea e... însfârșit... și acuma... uite! In amor ca și în politică, dacă cedezi cazi de la putere.

ADINA

Bine dar nu trebuie să iei lucrurile în tragic. Trebuie să fi tare.

JENICA

Așa e! Vezi nu m'am gândit. O prietenă bună ce bună prietenă e. Iți mulțumesc de sfaturile pe care mi le dai... Acum mă duc. Ai dreptate... să fiu tare... am să fiu tare... dar nu știu cum o să ajung până acasă. ese ca o zăpăcită, după ce a eșit ese și Brancomir din fund.

SCENA VIII

ADINA. BRANCOMIR.

ADINA

Așa vrei s'ajung și eu?... Să te caut?

BRANCOMIR

Bine mă duc voi pleca din țară.

ADINA

Acum te rog eu să pleci și cât mai neîntârziat.

BRANCOMIR

Aș fi dorit mai bine, ca ce s'a întâmplat, să se fi întâmplat la mine,.. ca să plec pe urmă cum plec acum. Aș fi închis casa în urma noastră; n'ar mai fi intrat nimeni și aș fi păstrat acolo ca într'un tezaur, silueta fină a femeii pe care am dorit-o și care n'a putut fi a mea. Mă duc, mă duc, dar să nu crezi, că e ceva eroic. In ochii d-tale strălucește o mândrie, care nu-și are rostul. Nici eu,.. dar nici d-ta l.

se înclină și ese.

SCENA VIII

ADINA

Nici nu s'a mai uitat la el, dar când a închis ușa, involuntar s'a uitat în urma lui. Apoi merge la fereastră ridică perdeaua și privește în stradă, urmărind pe cineva care se îndepărtează. De-odată se ferește ca și cum persoana aceea a întors capul, să privească înapoi, se mai uită din nou foarte puțin și închide perdeaua pradă a tot soiul de gânduri, care li frământă mintea.

Când se întoarce, femeia din casă introduse pe Șerban care rămâne neclintit lângă ușe.

SCENA IX

ADINA. ȘERBAN. SERVITOAREA.

ADINA

Nu anunți, nu spui nimic ?

ȘERBAN

Eu sunt de vină doamnă.

SERVITOAREA

Imi spusese domnul, că-l așteptați.

ADINA

Bine. îi face semn să iasă.

ȘERBAN

Și încă vreau să mă iertați dacă am întârziat cumva.

ADINA

Da. Ai întârziat.

ȘERBAN

Am stat la Minister până acuma... niște telegrame cifrate pe care am fost nevoit să le trimet Ministrului chiar astă seară. Vedeți dar că nu sunt eu de vină.

ADINA

Da de ce ereai atât de grăbit aseară?

Convorbirea urmează în vreme ce Adina pregătește ceaiul.

ȘERBAN

Eu, nu! El mă rugase să'l iau cu orice preț din pricina unor doamne care l'ar fi plictisit. Nu se gândea că are să vă întâlnească.

ADINA

Si v'ați dus acasă?

ȘERBAN

Eu, da! Pe el l'am lăsat la Café de Paris. Nu știu ce-a mai făcut. Imi spunea, că are să plece astăzi; nu-l cred în stare să plece, așa că sunt sigur că mai e aci.

ADINA

N'a plecat.

ȘERBAN

Bănuiam.

ADINA

...Dar pleacă sigur. A fost adineaora la mine să-și ia adio.

ȘERBAN

El își ia adio cum își ia pălăria din cap.

ADINA

Si ce-ați mai vorbit?

ȘERBAN

Când?

ADINA

Aseară.

ȘERBAN

Neroziile lui fără seamăn.

ADINA

Te-a întrebat ceva de mine?

ȘERBAN

N'am vorbit de cât despre D-v. Firește nu e obișnuit, să'l întâmpine o femeie cum îl întâmpinați D-v. Intâia oară i se întâmplă... și... neapărat nu e obișnuit... cu un alt soi de viață de cât acela care îi este obișnuit. Erea fatal. I-am spus de multă vreme, c'o să i se întâmple așa... odată... prea se credea sigur... totdeauna.

ADINA

Ei, și ce-o să facă?

ȘERBAN

Se consolează repede.

ADINA

Am avut o scenă nostimă cu Jenica. Nu știa că pleacă.

ȘERBAN

O, mai e și Sabina Rădeanu și Lilica Soimuleanu, și nevasta Doctorului Vernea... dar... ce vreți, la el totul ține numai trei zile. Prima recunoașterea, a doua atacul, și a treia retragerea. Incep explicațiile și când explicațiile încep, dragostea e pe sfârșite.

ADINA

Frumos vorbești despre un prieten al d-tale.

ȘERBAN

Nu e o taină. O spune chiar el la toți aceia care vor să-l asculte.

ADINA

vine spre el cu o ceașcă.

O, iartă-mă, nici nu te-am întrebat dacă iei.

ȘERBAN

Iau. Vă mulțumesc.

ADINA

O ceașcă cu ceai iarna, e ca un prieten bun cu care stai de vorbă ca să-ți treacă de urât.

Șerban se strâmbă dupe prima înghițitură.

Ce e ?

ȘERBAN

râde.

Zahăr doamnă.

ADINA

Vai ce zăpăcită sunt..! Ii pune patru bucăți.

ȘERBAN

Sunteți foarte darnică, dar nu iau de cât două.

ADINA

i le scoate cu lingurița.

Ți-am pus îndoit, pentru că nu-ți pusesem de loc adineaorea..! Șerban e atât de aproape de ea în cât se amestește și închide ochii. Ei, dar d-ta ?

ȘERBAN

Poftim ?

ADINA

Fiind prieten cu el cum de nu te-ai molipsit ?

ȘERBAN

Oamenii se nasc Doamnă să fie ceea ce sunt. Un inginer de mic copil a avut predispoziții pentru matematici, un chimist încă de la opt ani a amestecat bucătăresei sarea cu piperul. E drept că toți copiii se joacă de-a soldații și foarte puțini se fac militari. Aveam un frate care când era în școală își învăța lecțiile cu un chipiu în cap. Mai târziu când a eșit ofițer, n'a știut cum să părăsească armata mai de grabă. Sunt unii care se înșeală asupra înclinărilor lor. Eu am știut, că nu sunt făcut, să fiu ca Brancomir.

ADINA

De ce ?

ȘERBAN

Uitați-vă la mine, vă rog, și spuneți-mi dacă pot spune unei femei, că sunt amoretat de dânsa. Inchipuiți-vă cum ar râde, închipuiți-vă, cât aș fi de umilit. Gura mea nu e făcută să șoptească o vorbă de amor, pe obrazul meu suferința din dragoste ar pricinui râsul, dacă nu compătimiirea... ceeace e mai rău ! De aceea îmi trăesc viața... așa cum îi e dat unui om ca mine să și-o trăiască... fără nădejde și prin urmare fără multe deziluzii. Sunt un om fericit în felul meu.

ADINA

Se vede că n'ai încercat niciodată. Să fi izbutit odată ai fi căpătat îndrăzneală.

ȘERBAN

De câte ori vreau să fac curte unei femei sau vreau să mă apropii de dânsa, trebuie să fie o oglindă pe-aproape și atunci mă văd cum sunt și mi se oprește, vorba în gură. Femeile, Doamna mea, nu se uită niciodată la calitățile sufletești ale unui bărbat. Puțin îi pasă dacă e om bun sau rău la suflet, dacă e mărinimos sau e o canalie, ele se uită să vadă dacă ești blond sau brun, dacă ești înalt sau scurt, dacă ai ochi albaștri sau căpriei. Cu toate acestea dragostea nu e legată de culoarea ochilor, ci de calitățile sufletești ale cuiva !

ADINA

așezând ceștile.

Trebue să fi îndrăgostit.

ȘERBAN

surprins.

Cine eu? Se turbură, dar când Adina întoarce capul să se uite la el, se stăpânește și începe să zâmbească. Un om care nu poate fi iubit, e îndrăgostit totdeauna.

ADINA

Si acum de cine ești?

ȘERBAN

Imi cereți prea mult!

ADINA

Nu te silesc, să faci o indiscreție, credeam, că se poate spune.

ȘERBAN

N'aș îndrăzni să i-o spun nici ei.

ADINA

A, e o dragoste originală fără început și fără sfârșit.

ȘERBAN

Mai ales fără început.

ADINA

N'o știe nici Domnul Brancomir?

ȘERBAN

O, mai ales el. N'are vreme să asculte dragostele altuia, ca să-i rămâie, să povestească numai despre ale lui.

ADINA

privindu-l în ochi.

Imi spunea, că eri seară, i-ai vorbit despre cineva.

ȘERBAN

Nu e adevărat. A vrut să mă descoasă și în timpul bafului și mai pe urmă.... dar nu i-am spus nimic... pentru că nu aveam ce să-i spun. Intră servitoarea.

SCENA X

ADINA. SERBAN. SERVITOAREA. SABINA.

SERVITOAREA

Doamna Rădeanu.

Deschide ușa și intră Sabina.

SABINA

Iartă-mă draga mea, dar a fost adineaorea Jenica la mine și mi-a spus, că a aflat dela tine plecarea lui Dimitrie Brancomir.

ADINA

enervată.

Da! A plecat.

SABINA

Când? Cum?

ADINA

Stiu eu! Nu l'am întrebat pentrucă nu mă interesa.

SABINA

Eri seară era la bal, — erai și tu, — nu ne spusese nimic.

ADINA

Poate că a fost chemat în grabă și n'a avut vreme.

SABINA

Și unde a plecat?

ADINA

În străinătate.

SABINA

Se vede că vre-o femeie nu putea trăi fără el acolo.

ȘERBAN

Eu cred că el nu putea trăi fără ea aici. Puțin iar fi pășit, de era vorba numai despre ea.

SABINA

Si... uite așa. Am rămas încremenită.

ȘERBAN

Pentruce? E așa de obișnuit la el. Nu e vorbă că pleacă de-atâtea ori în cât tot pe drumuri ar trebui să fie, și când colo e totdeauna aicea.

SABINA

Așa îmi închipui și eu. Să vede că a vrut să scape de cineva... de Jenica, da, se ține după el ca umbra, și i-a spus că pleacă.

ADINA

Eu știu atât : a plecat.

ȘERBAN

Mă îndoesc.

ADINA

Te încredințez c'a plecat, numai e nici o urmă de îndoială.

SABINA

Foarte ciudat. Cu oamenii ăștia nu știi ce să mai crezi. Vorba lui bărbatu-meu : „Brancomir nu e serios, pentru că nu e statornic“.

ȘERBAN

Apropos de ce ?

SABINA

Știu eu de ce ?

ȘERBAN

Ciudat.

SABINA

Jenica plângea la mine ca un copil. I-am spus să fie tare ; mi-a mulțumit că-i sunt prietenă bună și a plecat.

ȘERBAN

Acu probabil că plânge în altă parte. — Dar, d-ta ce faci ?

SABINA

Eu nimic. Stau și mă uit fără să pricep. La urma urmei, nu-i așa, ea are de ce să plângă, eu n'am.

ȘERBAN

ironic.

Da ?

SABINA

Mă duc să-l iau pe bărbatul meu de la Senat, ca să-i spun și lui.

ȘERBAN

Are să se bucure.

SABINA

E adevărat, că nu putea, să'l sufere.

ȘERBAN

Vezi cum am ghicit.

SABINA

Mă duc. La revedere. se sărută cu Adina..... și iartă-mă... dar știi mi se pare, așa de.... bună seara !
Bună seara Domnule Ritoriny.

ȘERBAN

Bună seara ! Sabina ese.

SCENA XI

ADINA. ȘERBAN

ADINA
enervată.

Ah.

ȘERBAN

Plecarea lui Brancomir, e un eveniment mare în viața bărbaților din București.

ADINA

Ce neroade!

ȘERBAN

Iată femeile, doamnă!

ADINA

Cum vrei să nu se creadă omul ăsta, când știe ce se întâmplă în urma lui și când e sigur că toate îl caută.

ȘERBAN

Măine când s'o auzi...

ADINA
turburată, neliniștită, mâniaoasă.

Ah, și femeile astea care îl caută!.. luând o hotărâre. Hai, domnule Ritoriny, hai, spune ceva, vorbește... spune-mi cum e femeia pe care o iubești!.. Cine e?... Mă interesează.

ȘERBAN

uitându-se la ea.

Doamnă, mă încăpățânez, să cred, că Brancomir n'a plecat.

ADINA

A plecat...! Iți spun eu c'a plecat. L'am gonit eu!

ȘERBAN

se luminează de-odată, cu o rază de nădejde.

Atuncia nu mă mai îndoesc.

se așează pe sofa. Adina vine lângă el și stau întocmai cum stătea Brancomir, numai că Șerban e mai stângaciu.

ADINA

Spune...!

ȘERBAN

Vedeți eu pricep altfel viața de cum o pricepe el, sau altul. Negreșit nu-mi închipui, că am descoperit ceva nou, dar mă deosebesc de mulți alții, tocmai prin faptul că acei mulți alții își închipuesc, că viața trebuie s'o trăiești cât mai iute.

ADINA

silindu-se să-l asculte.

Da.

ȘERBAN

Sunt mulți care cred că pe orice femeie o poți lua, așa cum ieri noaptea dela varieteu o dănuțitoare cu care pleci acasă. Ei nu pricep far-

mecul unei căznicii serioase, întemeiată pe o dragoste reciprocă, senină și adevărată. Intre soție și amantă e prăpastia dintre o biserică și un loc de petrecere. Când spune nevasta „sunt a ta“, nu le face nici o plăcere, dar când îți spune sunt a ta, o femeie care e a tuturor, mor de bucurie. — O, ce bine e, ce dulce e, să-ți spună „sunt a ta“ și să știi că așa este, că te-așteaptă seara și e îngrijată de-ai întârziat un sfert de ceas, care se îmbracă numai ca să-ți placă ție și se dezbracă numai ca s'o vezi tu. Sunt și femei care preferă...

ADINA

O, desigur...

ȘERBAN
se aprinde.

Nu-i așa? Să ai atâtea femei! În fond e mereu acelaș lucru, afară numai că e altă stradă, sau că poartă altă pălărie. Trebuie să găsești o femeie care să fie a ta. Cu cât trece vremea, cu atât o cunoști mai bine și cu cât o cunoști mai bine, cu atât descoperi mai multe colțuri tainice, ale sufletului ei, în care numai tu ești stăpân. Am avut, odată, o legătură cu cineva... e mult de atunci... aveam douăzeci de ani, și când m'am despărțit, pentru că era neapărată nevoie să ne despărțim, am suferit mai mult de cum și-ar putea închipui cineva mai mult de cum și-ar fi putut închipui ea însăși. Sunt sigur că în viața ei, numai eu însemnez ceva, că mai târziu în

noianul amintirilor ei, am apărut și voi apărea mereu, cum ne apare mereu în trecutul nostru o faptă bună, făcută cândva.

ADINA

care nu-l mai ascultă, i-a prins ultimele cuvinte și-l întreabă distrată.

Și d-ta ai uitat-o ?

ȘERBAN

Am căutat s'o uit, pentru că trebuia s'o uit. Mă sileam mereu, să-mi îndrept gândurile către alta, dar nu se putea. Mă uitam la astălaltă și cealaltă îmi revenea în minte.

ADINA

de-odată, cași cum i-ar fi explicat starea ei sufletească.

Nu-i așa nu poți ? ! Te silești să uiți, te silești să te gândești la altul, și nu se poate. Gândul îl urmărește pe cellalt. Vrei, să-l alungi din minte, dar apare mereu, ca o pată pe care o speli și se ivește din nou, când s'a uscat.

ȘERBAN

Înțelege, se uită la ea pe furiș și o surprinde cu gândul aiurea. Nemărginit de trist se scoală.

Da... tocmai asta spuneam și eu !

ADINA

Ei... dar cu vremea ? !

ȘERBAN

Vremea e trădătoare ! Vremea îți aprinde sufletul. Când m'am despărțit de femeea aceea, poate că aș fi uitat-o, de-aș fi văzut-o mereu,—

dar tocmai pentru că erea departe, mă gândeam,... mă gândeam... tăcere. O, iată de pildă Brancomir, el nu pricepe viața la fel cu mine. De-aia nici nu suferă. se plimbă prin odae, Adina se silește să-l asculte. Și de ce ar suferi? E sigur că e deajuns să spună, că pleacă pentru ca tot Bucureștiul, să fie în mișcare.

ADINA

se ridică.

Da! Ai dreptate; e frumos tot ce spui d-ta. Asta e viața așa cum o înțelegi. Dar ce vrei, omenirea e plină de oameni ca Brancomir. Vezi Jenica, Sabina, Lilica Șoimuleanu și câte altele, n'ar fi fost femei cum le vrei d-ta, dacă în calea lor, nu-l întâlneau pe El! Și de-acuma e greu să-l uiți... când a trecut măcar o clipă prin viața ta, cu acea frăgezime, cu acel farmec, cu acea sete de a trăi, cât mai mult și cât mai bine. Șerban o privește lung. Bietele femei, în sufletul lor a rămas pustiul și tristețea ce rămâne în urma unui oraș pustiit în calea lui de un cuceritor.

ȘERBAN

De-aia trece și... pleacă.

ADINA

Ia să vedem... m'ai făcut curioasă,... o fi plecat sau nu?

ȘERBAN

Vă rog. face un semn cu mâna, care însemnează un îndemn spre telefon, dar și expresia deznădejdei lui.

ADINA
urcând.

Ce număr are ?

ȘERBAN

3/86 !

ADINA

trece dincolo, lasă ușa deschisă și se aude când vorbește la telefon.

Allo !... 3/86... Allo ! Casa domnului Dimitrie Brancomir ?... Cine ?... A, feciorul !... Domnul Brancomir e acasă ?... Nu ?... A plecat !... Unde ?... In streinătate ? !... A plecat acum la gară ? Bine !... Mulțumesc ! Închide izbind telefonul și Șerban în scenă tre sare, ca și cum l'ar fi izbit pe el. Da, ai avut dreptate. A plecat.

ȘERBAN

Ați avut dreptate d-v, pentrucă eu mă îndoiam.

ADINA
turburată.

Da... a plecat. Eream sigură că pleacă...

ȘERBAN

Numai că ați fi dorit să nu plece.

ADINA
stăpânindu-se.

Eu ?... De ce ?... Șerban tace. Ei,.. și ? Ai uitat-o curând ?

ȘERBAN

din cale afară de trist.

Mi-au trebuit câțiva ani. Am rămas prieteni buni. Dragostea se termină totdeauna printr'o prietenie, precum prietenia se termină câte odată prin dragoste.

ADINA

Și de atunci ?

ȘERBAN

Pe nimeni. M-am apropiat odată de o femeie care iubia pe altul. Deși o cunoșteam înaintea lui, când a venit el, ori ce străduință din partea mea era zadarnică... am tăcut... am suferit în mine... și m'am trezit curând, căci n'apucasem, s'o cunosc în deajuns de bine.

ADINA

Ea n'a prins de veste ?

ȘERBAN

O femeie când iubește e atât de preocupată în dragostea ei, încât n'are timp să bage de seamă, că mai e și altul s'o iubescă.

ADINA

Nu i-ai spus nici odată nimic ?

ȘERBAN

Nimic. Eroizmul unei femei e să nu se dea unui bărbat, deși îl iubește...; eroizmul unui băr-

bat e să nu-și mărturisească dragostea unei femei care îi este dragă.

Tăcere tristă, Adina încruntă privirea și se gândește departe. El se uită la ea, se resemnează și merge încet spre fereastra din dreapta. Rădică perdeaua și privește în stradă.

Ce frumos ninge...! Ce frumos se văd îndepărtate casele luminate. Fericiți sunt acei care au casele lor... liniștea lor...! Nu le pasă că e strada pustie. Nu-i turbură sfâșietoarea tristețe a pustiuului!. Liniște!. A, ba nu! Un cerșetor a întins mâna unui domn care trece grăbit. Domnul s'a oprit... nu, ca să treacă drumul!. Nădăjduia bietul om c'o să-i dea ceva!... Azi, cine se mai gândește la alții!!

Li dă lacrimile. Adina cu capul rezemat pe o mână se uită la el înfinit de mâhnită.

O... de câte ori... nu... ni... se... pare că suntem pe pragul fericirii... și apoi e de ajuns un semn... o vorbă... care spulberă totul, pleci mai departe... și strada e pustie... și poate că nici odată nu mai întâlnești în viață...

Pe ultimele lui cuvinte cade :

CORTINA

ACTUL III

Stârșitul lui August. Sala de lectură a unui otel la mare. Se înserează.

În fund două planuri tăiate. Pe unul (în stânga) ușa de intrare, — o ușe mare cu geamuri; — în dreapta o altă ușe care dă pe terasa cu vederea spre mare. Între aceste două uși o bibliotecă închisă, care acoperă tot zidul din fund.

În stânga, lipită de zid, o canapea de piele. La mijloc o masă mare cu ziare și reviste, înconjurată cu scaune și jețuri de piele. La dreapta planul I, în colț, o meschioară cu tot ce trebuie pentru corespondență.

SCENA I

JENICA. BRUMEA. COLONELUL. LIMONIDY.

Brumea stă culcat pe canapeaua din stângă. Il îngrijește Jenica. Limonidy la mescioara din dreapta scrie cărți poștale. Colonelul la capătul din dreapta al mesei face socoteli.

BRUMEA
lui Limonidy.

Mai ai ?

LIMONIDY
scriind.

Încă patru și am isprăvit.

JENICA
lui Brumea.

Să închid ușa ? Poate că te trage.

BRUMEA

Nu, lasă. Vine aer. Aerul de mare e tot ce poate fi mai bun pentru un om, care nu suferă de nimic.

Tăcere.

JENICA
uitându-se în reviste.

Ce plăcere pentru d-ta, domnule Limonidy, să scrii în fiecare zi 24 de cărți poștale !

LIMONIDY

Am foarte mulți prieteni doamnă, și la fiecare trei zile le vine rândul fiecăruia. Nimic nu e mai plăcut când ești la băi, vara, decât să scrii prietenilor care au rămas la București. Le faci sânge rău. se ridică. Gata! vine spre ei. E foarte sănătos pentru tine să faci sânge rău altora. Te îngrași. Doctorii m'au trimes la mare, ca să mă îngraș. arătând cărțile poștale. Iată cura pe care o urmez.

JENICA

vine să vadă ce face Colonelul.

Și d-ta te îngrași domnule Colonel? Colonelul ace semne desperate, să-l lase în pace. O, pardon.

LIMONIDY

Nu, Colonelul, slăbește. De cincisprezece zile caută sistemul cum să câștige la bulă. Când colo ce să vezi, cei dela bulă l'au găsit înaintea lui. Jenichi. Imi pare foarte rău, doamnă, că soțul dv. a plecat.

JENICA

Are treburi prin București. De-aia nici nu ne-am dus vara asta ca de obicei în străinătate. Iui Brumea. Ți-e bine?

BRUMEA

Stai lângă mine.

LIMONIDY

Acum mă duc să pun corespondența la cutie și apoi mă sui la mine să scriu.

JENICA

Altele ?

LIMONIDY

Nu ! Scriu o piesă de teatru.

BRUMEA

Ei aș !

LIMONIDY

Zău. Mai am un act. Douăsprezece persoane și ca să nu se certe actorii pe roluri, fiecare vorbește foarte puțin.

JENICA

Atunci, piesa, trebuie să fie scurtă.

LIMONIDY

Nu ! Am făcut socoteala. Cu jocuri mute, cu pauze, cu aplauzele publicului, care o să întrerupă mereu, cu salutul meu pe scenă, când m'o chema, ține vre-o două ceasuri. Am și împărțit rolurile...

BRUMEA

Fără să isprăvești piesa ?

LIMONIDY

Ce-are aface ! N'ai văzut unii care își mănâncă averea înainte s'o fi moștenit'o. Mă duc să vă aduc primele două acte, vrea să iasă.

BRUMEA

Nu, nu te rog. Când isprăvești și pe al treilea.

LIMONIDY

Trist.

Asta e soarta noastră a literaților. Nu ne cițește nimeni și ne critică toți. Dar în ciuda voastră sunt sigur, că voi avea un succes nebun. Cui am citit'o, a rămas încântat... uite vezi... eri am intrat pe la trei după dejun, la mine în odaie. Găsesc nemăturat, patul nefăcut, o neregulă, înspăimântătoare, cum lăsasem de dimineață, eu. De ce crezi? Femeea într'un colț cetea piesa mea! A început așa de curiozitate, să se uite prin ea, a prins'o acțiunea și nu s'a lăsat până n'a citit'o toată. De altfel și eu am avut grije să es tiptil din odaie să n'o turbur; nici nu m'a simțit.

BRUMEA

Se vede că dormea.

LIMONIDY

Nu. De când cu Molière am mare încredere în femeile din casă. Am pus și o notiță prin ziare: „Domnul Alfred Limonidy, cunoscutul nostru sportsman...”

JENICA

De ce sportsman?

BRUMEA

Tu nu ești sportsman.

LIMONIDY

Trebuia, să spun că sunt ceva, așa sportsman nu se supără nimeni. Sportsman e or ce om fin și distins, care merge Duminică la curse.

Intră Adina cu Șerban și cu Doamna Străjeru.

SCENA II

ACEIASI. ADINA. SERBAN. DOAMNA
STRĂJERU.

DOAMNA STRĂJERU

Nu ți-am spus eu! O să capete meningită tot făcând la socoteli. Haide Ipocrat.

Colonelul strânge hârtiile, se scoală și se apropie zâmbind.

ADINA

Jenichi și lui Brumea.

Păcat că n'ați venit. lui Limonidy. Am fost în port de-am vizitat pe „Regele Carol“.

LIMONIDY

Da? Va primit bine?

ADINA

râde.

Vaporul! Pleacă deseară!

JENICA

lui Brumea.

Vezi dacă știam veniam și noi.

DOAMNA STRĂJERU

Ce gentil e Căpitanul. Ne-a arătat tot.

LIMONIDY

Ei, aș!

DOAMNA STRĂJERU

Nu fi obraznic.

ȘERBAN

lui Limonidy.

Era vorba, să vii și tu.

DOAMNA STRĂJERU

Dumnealui... până să vie...

LIMONIDY

M'am dus sus, să-mi iau pălăria și până să mă cobor, nu v'am mai găsit.

ADINA

Ca să-ți ei pălăria, ți-a trebuit un ceas.

DOAMNA STRĂJERU

Totdeauna trebuie să întârziezi.

LIMONIDY

Ce să fac doamnă? Deviza mea e: Nici odată la timp! Sau viu prea de vreme sau viu prea târziu. Așa a fost și când m'am născut. Toți mă așteptau în Septemvrie și barza m'a adus în August, pe o zi senină cum e cea de azi.

JENICA

S'o fi brodit, ca tocmai azi să fie aniversarea.

LIMONIDY

Tocmai.

DOAMNA STRĂJERU

A! îi dă mâna. Nu te întreb câți, dar îți spun din toată inima cei mulți înaintea.

LIMONIDY

Mulțumesc. Si d-tale cei mulți... îndărăt.

DOAMNA STRĂJERU

De ce?

LIMONIDY

Fatal o să vie vârsta când vei mărturisi din ce în ce mai puțin.

DOAMNA STRAJERU

Înțepată.

Ești totdeauna foarte amabil.

LIMONIDY

Nu-i așa? N'am spus, că a venit vârsta ci, că are să vie. E o nuanță. De-aia mi-ai spus că sunt amabil.

DOAMNA STRĂJERU

furioasă.

Da, de-aia,...

ADINA

care vorbea cu Jenica și cu Brumea.

...Marea erea calmă... ai fi zis o oglindă... și mă uitam... mă uităm... mi se părea, că plutesc.

LIMONIDY

s'a apropiat.

Găsesc de cât va timp la d-ta o mare înclinare spre melancolie.

ADINA

Marea e de vină. Si... știi când mă uitam așa... mă cuprinsese un dor de ducă.... să merg... să merg... fără nici o țință... să mă opresc unde vreau și când vreau. Să stau pe punte...

LIMONIDY

...și să ai „mal de mer“.

DOAMNA STRĂJERU

O, eu ador marea. Călătoria noastră de nuntă am făcut'o pe mare.

LIMONIDY

lui Șerban.

Minte. Pe vremea aceia nici nu erau vapoare.

ȘERBAN

Astâmpără-te.

JENICA

Si mie îmi place, Să am avere mi-aș face un castel pe apă.

LIMONIDY

Schimbă cu mine, am unul în Spania.

JENICA

Nu e pe apă.

LIMONIDY

Nu, e în vânt.

ADINA

Mai stați? — Eu merg, să mă îmbrac pentru cazino deseară.

DOAMNA STRĂJERU

Mergem și noi. Haide Ipocrat. La revedere.

Colonelul vrea s'o lase, să treacă înaintea, dar ea îi face semn, să iasă. Salută și ese.

ADINA

La revedere. ese și ea însoțită pe nesimțite de Șerban.

SCENA III

BRUMEA. JENICA. LIMONIDY.

LIMONIDY

Ea e melancolică și Șerban e mulțumit. Semnul unei înțelegeri depline.

JENICA

Nu e adevărat. Șerban doarme la el în odaie.

BRUMEA

se culcă.

De unde știi?

JENICA

Am întrebat pe femeie, cu cine doarme Adina și mi-a spus că singură. Pe urmă alaltăeri noapte am bătut la ea în ușă, să-mi dea o migrenă...

BRUMEA

Te durea capul?

JENICA

Totdeauna când e bărbatul meu cu mine, mă apucă capul.

LIMONIDY

Ei, și ?...

JENICA

Adina mi-a deschis și era singură, — m'am uitat eu bine.

LIMONIDY

Posibil. Se mai întâmplă și așa ; n'are noroc bietul Șerban. Uite vedeți... ridică mâna. Am uitat corespondența.

Merge de-și ia cărțile poștale dupe bureau. Jenica se îngrijește de Brumea și prin fund intră Brancomir cu Șerban. Brancomir e puțin emoționat, iar Șerban e foarte mâhnit.

SCENA IV

ACEIAȘI. BRANCOMIR. ȘERBAN.

BRANCOMIR

Zici că nu m'a văzut?

ȘERBAN

Nu. Erea cu spatele.

BRANCOMIR

Mai bine. Habar n'aveam, că sunteți aci. Di-seară plec.

LIMONIDY
se întoarce și îi vede.

A!!!

JENICA și BRUMEA
uitându-se.

A!!!!

BRANCOMIR

Nu vă speriați. Eu sunt, lui Brumea. Ce? Și tu ești aici? Sunteți cu toți!

BRUMEA

Când ai venit?

LIMONIDY

Cum ai venit?

JENICA

De ce ai venit?

BRANCOMIR

O, dragii mei, am făcut cea mai frumoasă călătorie pe care o putea visa cineva. Numai lăsați-mă să stau jos, că nu mai pot de obosit ce sunt, lui Brumea. Ești bolnav? Te vedeam culcat.

BRUMEA

Puțin. M-au sfătuit doctorii, să mă odihnesc. Inchipuește-ți că din pricina meseriei mele de cronicar mondain a trebuit toată iarna să colind balurile și să fiu poftit la tot felul de prânzuri. M-am îmbolnăvit de stomac.

BRANCOMIR

Și de ochi. Văd că porți monoclu.

BRUMEA

și-l scoate.

Sticlă goală, când vreau să văd, îl scot.

BRANCOMIR

Și d-ta, doamnă,... domnul Rașcu e bine?

JENICA

A fost aci până azi de dimineață și a plecat la București.

BRANCOMIR

Vasă zică ai început, să-l scoți în lume?

JENICA

lui Brumea.

Mă așteptam să fie obraznic.

BRANCOMIR

luând pe Șerban.

Ascultă Șerbane... urcă spre terasă.

LIMONIDY

S'a schimbat de nu-l mai recunoști.

JENICA

E tot atât de obraznic, ca și mai înainte.

LIMONIDY

Da, dar a slăbit.

BRUMEA

Firește, călătoriile lungi, obolesc.

LIMONIDY

Și câte aventuri trebuie să fi avut,

JENICA

Lasă-l că se și laudă. Nu s'a lăudat, că a trăit și cu mine. Il crezi?

LIMONIDY

Cum o să cred eu asemenea lucruri.
Așa e Brumea?

BRANCOMIR

coboară cu Șerban.

Si acuma e cu Brumea? Va să zică i-a trecut iute.

ȘERBAN

A plâns și s'a plâns două luni la toată lumea.

BRANCOMIR

Pare că ține la el.

ȘERBAN

Cum ținea și la tine.

BRANCOMIR

Uf!! Bine c'am scăpat. se apropie de el.

LIMONIDY

Si... așa... că nu te mai întorci, că pleci la Biaritz și când toți te credeam cu vre-o englezoaică adevărată pe lacul de Como... d-ta în țară.

BRANCOMIR

Am sosit adineaora.

LIMONIDY

Nu vrei să iei ceva?

BRANCOMIR

Seara nu mai mănânc.

LIMONIDY

Când se uită cineva la tine, ar crede că nu mănânci nici ziua.

BRANCOMIR

Atât de mult am slăbit?

ȘERBAN

Ești cum ai fost întotdeauna.

BRUMEA

Noi ne ducem. Ne vedem diseară. Mai stai câte va zile?

BRANCOMIR

Plec cel mult mâine de dimineață.

BRUMEA

Bravo.

JENICA

Ce faci ?

BRUMEA

Bravo că stă diseară. es amândoi.

SCENA V

LIMONIDY. SERBAN. BRANCOMIR

LIMONIDY

Bietul băiat ! li e frică, să nu i-o iei înapoi.

BRANCOMIR

Să n'aibă grije, îi mai dau și altele pe de-asupra.

LIMONIDY

uitându-se într'o cartă postală.

la ascultă,... „convalescence“ se scrie cu doi „l“ ?... S'au numai cu unul ?

BRANCOMIR

Firește că numai cu unul.

LIMONIDY

Așa știam și eu dar mi se pare că e cu doi.

BRANCOMIR

Dacă nu crezi caută într'un dicționar !

LIMONIDY

Are unul aci... arată dulapul... ..dar e încuiat !

BRANCOMIR

Cere cheia.

LIMONIDY

N'o dă. Zice c'a mai dat'o cuiva și a furat toate cărțile... Eu o trimet cu un l dacă oi ve-dea, că mai trebuie unul îi mai trimet un l, ca să nu rămâie păgubaș.

Salutare.

ese.

începe să se întunece.

SCENA VI

BRANCOMIR. SERBAN

BRANCOMIR

Îți spun că e pur și simplu o întâmplare. N'a-veam de unde să știu că sunteți aci. Dacă vrei plec numai de cât.

SERBAN

Te cred de altfel mie puțin îmi pasă.

BRANCOMIR

Tocmai. In ori ce caz plec mâine de dimi-neață. Venisem puțin să mă odihnesc. Nu face nimic mă voi duce la Sinaia.... Ei, tu ce mai faci?

ȘERBAN

Bine... cum mă știi.

BRANCOMIR

Te-am lăsat bine și te regăsesc bine.

ȘERBAN

De fel.

BRANCOMIR

Cum? Când ești prețuit de o femeie neprețuită?

ȘERBAN

Ești ridicol. Nu te-ai mai vindecat încă?

BRANCOMIR

O, ba da, și sunt foarte mulțumit.
Intră Colonelul cu d-na Străjeru.

SCENA VII

ACEIAȘI. COLONELUL. DOAMNA STRĂJERU.

DOAMNA STRĂJERU

văzându-l pe Brancomir, e gata să leșine.

A!!!!

BRANCOMIR

Și d-v. sunteți aci? Iși dau mâna.

DOAMNA STRĂJERU

Dar când ai venit? Colonelului. Du-te singur
Ipocrat, că viu și eu.

Colonelul pleacă încântat.

BRANCOMIR

Adineaorea și plec diseară.

DOAMNA STRĂJERU

Nu stai cu noi măcar o noapte ?

BRANCOMIR

Sunt foarte grăbit.

DOAMNA STRAJERU

Ești tot pe ducă. Ce greu pune cineva mâna pe d-ta. Ești ca argintul viu.

Șerban se furișează pe la spatele lor și ese.

BRANCOMIR

N'am venit decât pentru câteva ceasuri.

DOAMNA STRĂJERU

Și ce-a fost plecarea aceia pe nesimțite în Ianuarie trecut ?

BRANCOMIR

Tot așa fără să mă aștept.

DOAMNA STRĂJERU

Nu ne-am fi așteptat nici noi, altfel ne duceam cu toatele la gară, să-i punem trenului bețe în roate. Poate te-ai fi îndurat să rămâi. Nu de dragul meu de sigur, dar de dragul celorlalte mai tinere decât mine.

BRANCOMIR

Da ? amabil Femeea n'are vârstă și eu nu fac nici o deosebire.

DOAMNA STRĂJERU

fericită.

Da? Trebuie să știi însă, că eu am trecut de patruzeci de ani.

BRANCOMIR

Nu face nimic. Femea care a trecut de patruzeci de ani, e ca vinul vechiu. Sticla și-a mai pierdut din strălucirea de odinioară, dar conținutul te îmbată mai mult ca alt vin... mai nou.

DOAMNA STRĂJERU

O, ce drăguț ești. Și ești și foarte cuviincios. E trist. Am ajuns la vârsta când toată lumea e bine crescută. Ce păcat că nu ne rămâi mai mult.

intră Limonidy.

SCENA VIII

ACEIAȘI. LIMONIDY.

LIMONIDY

Iar am întârziat. Până să ajung la cutie se ridicase poșta.

DOAMNA STRĂJERU

L-ai văzut? S'a întors.

LIMONIDY

Ne-am văzut. Brancomir Incepe să privească pe terasă și pe nesimțite ese așa încât rămân în scenă ceilalți doi.

DOAMNA STRĂJERU

arătându-l.

Frumos e !

LIMONIDY

Am fost la cazino, să iau bilete pentru deseară la Faust și închipuește-ți că nu mai sunt.

DOAMNA STRĂJERU

Eu nu știu zău dacă m'oi mai duce.

Intră Adina.

SCENA IX

ACEIAȘI. ADINA.

ADINA

Inchipuește-ți, că nu mai sunt bilete pentru deseară la Faust. Am plătit prețul îndoit, ca să-mi pună un scaun. Ajungi să plătești locul la teatru, mai scump ca un scaun de deputat.

LIMONIDY

Da? — Păi, atunci mă duc și eu să fac acelaș lucru.

ese. Adina vrea să meargă înspre terasă.

DOAMNA STRAJERU

arătându-i pe Brancomir.

Ia uite-te. Uite-te ce frumos se desprinde silueta lui pe fondul mării.

ADINA

nedând multă atenție.

Da. Frumos bărbat. Cine e ?

DOAMNA STRĂJERU

Cum, nu-l știi? — Brancomir.

ADINA

tresare.

Brancomir? se uită cu atenție. Așa e! Cum, când a venit?

DOAMNA STRĂJERU

Adineaorea. Pleacă deseară, dar de astă dată să nu-l mai lăsăm să plece.

ADINA

tremurând.

El?... Aci?...

DOAMNA STRĂJERU

Asta îi spuneam și eu. E ca argintul viu. Mă duc draga mea să-mi schimb rochia.

ADINA

Viu și eu!

es amândouă, dar Adina se întâlnește în ușa cu Șerban și rămâne.

SCENA X

ADINA. ȘERBAN.

ADINA

Știi, c'a venit Domnul Brancomir?

ȘERBAN

Tocmai vă căutam, ca să vă dau de veste. O veste bună, bine înțeles.

ADINA

Stii că mi-a rămas gândul la „Regele Carol“. Când mi-a spus Căpitanul că pleacă deseară, îmi venea să-l rog, să mă ia cu el. Acum când simt că se apropie ora plecării, mi se strânge inima și nu știu ce am. Haide vrei, haide la Constantinopole.

ȘERBAN

Numai noi doi?

ADINA

Numai noi doi, de ce nu?

ȘERBAN

Bine... dar ce-ar spune lumea?

ADINA

Lumea! Nu te gândești decât la lume.

ȘERBAN

Cred că nu e tocmai nemerit, să plecăm... așa deodată... amândoi... în sfârșit...

ADINA

Poate că ai dreptate. De plecat însă tot plec. Uite aleargă după Limonidy... s'a dus la Cazino... spune-i la ce m'am gândit, poate că vrea să meargă și el. Mergem câte trei și lumea d-tale n'o să mai aibă ce să zică. Haide. e enervată. Șerban observă. Eu mă duc să mă pregătesc, două zile... trei!

Șerban ese. Adina în prada unei turburări nebune ese și ea după ce în grabă și-a uitat mânușile pe masa mare dela mijloc. Brancimir intră în scenă. Și el e foarte enervat. Stinge țigara și aprinde alta. De-odată, jos, pe mare se aude o serenadă italienească pe care o cântă cineva, într'o barcă. Brancimir merge spre terasă și de-a-colo, din ușe, rezemat și fumând, ascultă cum se îndepărtează cântărețul.

SCENA XI

BRANCOMIR. ADINA.

Brancomir rămâne în uşe, astfel încât nu poate fi văzut, din uşa de intrare. În vreme ce romanţa continuă pe mare, Adina intră, se uită din uşe să vadă dacă este cineva, şi merge de-şi ia mănuşile, uitate adineaora pe masă. Brancomir o vede, stinge ţigara şi sunt amândoi faţă în faţă. El înaintează emoţionat cum n'a fost niciodată şi îi zâmbeşte, în vreme ce ea nu ştie ce să facă, să fugă sau să stea,

ADINA

A !!

BRANCOMIR

Vi se pare ciudat, că sunt aicea ?

ADINA

Foarte ciudat.

BRANCOMIR

Am venit numai pentru câteva ceasuri.

ADINA

De ce ?

BRANCOMIR

O, nu ştiam că sunteţi aci.

ADINA

Mai bine ştiai, poate că nu mai veneai.

BRANCOMIR

Sau veneam mai de mult.

ADINA

Te rog.

BRANCOMIR

Sunt mai mult de șase luni de când nu ne-am mai văzut.

ADINA

Da,... mai mult de șase luni.

BRANCOMIR

Ați primit toate scrisorile mele?

ADINA

Mi se pare. Nu știu câte mi-ai scris. Una de la Colonia...

BRANCOMIR

V'am mai scris și de la Biaritz.

ADINA

Ultima a fost din Monte-Carlo.

BRANCOMIR

Unde m'am hotărât să mă întorc.

ADINA

luptând.

Ai văzut lume multă? Erau români pe acolo?

BRANCOMIR

Unde nu găsești români.

ADINA

Ai făcut prietenii noi? Nu e vorba când călătorești mult, faci cunoștințe multe și prietenii puține.

BRANCOMIR

Am fost atât de ursuz, doamna mea, pe unde mă duceam, în cât cei care mă cunoșteau mai dinainte, spuneau, că trebuie să mi se fi întâmplat ceva.

ADINA

Da? Si ce ți se întâmplase?

BRANCOMIR

Te-am cunoscut pe d-ta.

tăcere.

Pleci? Te văd îmbrăcată de plecare.

ADINA

Da, am vizitat azi un vapor, care pleacă de-seară!... M'a coprins un dor nebun de ducă... și mă duc.

BRANCOMIR

Ai dreptate, nu-ți închipui ce bine poate face o plimbare pe mare. merge spre terasă și se oprește în ușe. În depărtare se aude romanța de adineaorea. Mai ales că marea e atât de calmă astăzi. Adineaori stăteam acolo, aplecat pe marginea terasei și nu m'a trezit de cât un val, care venind, să sărute malul, s'a izbit de zid și m'a stropit... Te duci departe?

ADINA

Stiu eu !

BRANCOMIR

In toate serile aveți serenade ?

ADINA

Nu. De-aia mă și miram. E întâia oară.

BRANCOMIR

Vre-un îndrăgostit deznădăjduit.

ADINA

Il mângâie marea.

BRANCOMIR

Da, e alinătoare de dureri... Veți avea o noapte splendidă. Răsare luna, colo departe... vezi... cum spune Eminescu :“ călăuzind singurătăți, de mișcătoare valuri“ tăcere. Pleci singură ?

ADINA

....Singură !

BRANCOMIR

se apropie de ea cu un zâmbet trist.

Fugim unul de altul, dar ne vom întâlni mereu. Am plecat atunci, ca să fiu departe de d-ta și m'am întrs acuma pentrucă n'am putut, să te uit. Acum fugi de mine !... Pentru ce ? De ce ești atât de rea ? De ce nu mi-ai răspuns, când te rugasem, să-mi răspunzi ? Mi-ar fi făcut atâta bine

Uite aş fi ținut scrisoarea d-tale ceasuri întregi în mână, ca să cercetez fie care literă, ca să ghicesc ce se petrecea pe fața d-tale, când scriai câte un cuvânt

ADINA

Pentru că n'am vrut.

BRANCOMIR

Vezi și eu credeam, că nu te-am iubit de loc. M'am dus, ca să mă încredințez și când nu te-am mai văzut, mi s'a făcut un dor imens de d-ta...! Te-ai gândit la mine?

ADINA

Nici odată.

BRANCOMIR

Cred; n'ai nevoie să-mi spui, că te cred.

ADINA

Atunci de ce mai întrebi?

BRANCOMIR

O, eu am suferit atât de mult. Nu trebuia să plec.

ADINA

De ce ai plecat?

BRANCOMIR

Ca să mă întorc învins și umilit, să-ți pun la picioare sfărâăturile unei inimi zdrobite de d-ta! ...Firește... d-ta nu știi ce este viața. N'o știam nici eu, d-ta m'ai făcut s'o cunosc.

ADINA

O!

BRANCOMIR

Nu, nu! Ai avut tot ce-ai vrut, ca și mine. Avere, situație, dragoste ambițiuni indeplinite... și nu poți ști ce este viața. Viața n'o cunoaște de cât acela, care suferă și pe care suferința îl face să cugete... cum am suferit și cum am cugetat eu. Sunt fericit. Toate femeile pe care le-am întâlnit au fost la fel. Toate, toate fără multă trudă, au fost ale mele și n'am iubit nici una, pentru că nici una, pe semne, n'avea nevoie s'o iubesc. Am fost mulțumit și atâta tot. Fericit? Nici odată. O singură femeie mi s'a împotrivit cu înverșunare și pe aceea am iubit'o în adevăr.

ADINA

Imi pare rău.

BRANCOMIR

Dar nu de mine, ci de d-ta. Te-ai împotrivit... credeam că m'ai uitat, dar nu-i adevărat. Tremuri. Uite cum îți sclipesc ochii... cum îți tremură buzele...

ADINA

Mie?

BRANCOMIR

Dumitale. Te-ai ferit de clipa asta și ai fi dat orice, ca să nu mă mai întâlnești... știi c'o să se întâmple ce s'a întâmplat acum... și iată-ne

suntem amândoi neputincioși în fața dragostei eterne. Am rupt de pe noi și am smuls din noi tot ce era fals și prefăcut. Suntem două inimi care bat la fel, două suflete, care s'au împreunat. Nu putem trăi unul fără altul, mai ales acum când nici d-ta nu mai ești cocheta care înfruntă privirea bărbatului, nici eu nu mai sunt cuceritorul de femei, care vrea să petreacă... Ne iubim...! Te iubesc...!

Ea tace și aproape amețită, se lasă pe scaunul de lângă ea.

Ce n'am făcut, pe unde n'am umblat, pretuțindeni duceam cu mine amintirea d-tale. Mă chinuiai. Sufeream și vream, să-mi înfrânez inima, dar nu se putea, era, mai tare decât mine... Ce vrei?... Suferi... suferi până când nu mai poți răbda. Toată durerea din tine se revarsă în afară, precum e pământul, care înghite mereu apă, până ce nu mai poate și se produce inundația... Ascultă! Intr'o seară la Monte-Carlo, nu-ți mai scrisesem de-aproape două săptămâni, vedeam, că nu-mi răspunzi la nici una din scrisorile mele... îmi pusesem în gând să fac orice ca să mi te alung din minte. M'am dus la Cazino și am eșit dela operă pe la unsprezece jumătate. Am intrat în sala de joc, — acolo ca de obicei lume multă, — încep să joc. În jurul meu câteva femei numai decât începură să-mi vorbească. Pe una din ele o cunoșteam dela Paris, juca într'o revistă la Olympia. Imediat am hotărât să petrecem împreună toată noaptea și jucam ca un nebun. Eram vesel. De-odată una din ele spune

celeilalte : „*Voyons Adine prends donc tes vingt louis*“ — *Adine ? !* — Era numele d-tale... începusem să-mi perd buna dispoziție... și iar mă gândeam la d-ta... la salonul d-tale... la oglinda aceea... la fereastra de unde priveam în stradă... Am eșit. Iar afară pe terasă orchestra cântă valsul, pe care-ți-l aduci aminte, îl cântau alții în seara aceea la bal. Simțeam că se rupe ceva în sufletul meu... îmi venea să plâng... Adina face o mișcare. ... da, să plâng... și în vreme ce muzica cânta înaintea, mi se părea că cineva mă sugrumă... și mi-au venit în minte cuvintele ce ți le-am spus atunci seara și am început, să te iubesc acolo a doua oară, cu furia unui amant de departe, nebun... zdrobit... dezesperat... tăcere. Mă crezi ?...

ADINA

Da.

BRANCOMIR

Si ești tot atât de hotărâtă ca și mai înaintea, să nu mă lași să pătrund mai adânc în inima d-tale ?

ADINA

Mi-e frică de d-ta, da mi-e frică. Aș fi vrut să nu ne mai întâlnim, crede-mă, ar fi fost de mii de ori mai bine. Oamenii care sunt siliți să sufere unul din pricina altuia, ar trebui să nu se întâlnească niciodată. Ești un om primejdios. Da,... acum cred că mă iubești și am impresia, că în fața mea e un alt om, e un altul care îmi vorbește acum.

BRANCOMIR

Să-ți fie teamă de cel de-atuncia, dar de mine acuma n'ai pentru ce să te temi. De ce închizi ochii ?

ADINA

Mă simt pe marginea unei prăpăstii. De ce ai venit ?

BRANCOMIR

Ca să te iau.

ADINA

Teama asta o port în suflet din seara aceea când ne-am văzut ultima oară. Nu-ți închipui ce pustiu ai lăsat în urmă. Eu nu mă mai recunoșteam, toate ființele care te-au iubit suferau îngrozitor. Serban Ritoriny avea inima sfâșiată !... Iată ce faci d-ta, iată ce lași în urmă pe unde treci. Suferă toți.

BRANCOMIR

Si d-ta ?

ADINA

Pe mine lasă-mă, să nu mai vorbim de mine.

BRANCOMIR

Ba, da ! Te iubesc. Te iubesc și vrei să fugi de mine ! E zadarnică ori-ce împotrivire. Vrei să pleci ? Te-ai pregătit de plecare, dar te-ai pregătit pentru mine ; nu poți pleca fără mine. Nu poți ! Aflasem că ești aci și de aceea am

venit. Am venit pentru d-ta și d-ta te-ai pregătit pentru mine. Te cuprinsese un dor nebun de ducă, dar ca să vii la mine. Am venit eu! Te iau și plecăm,

ADINA

Nu... nu!

BRANCOMIR

ii ia mâinele amândouă și i le sărută.

Te iubesc... și-o să plecăm.

ADINA

nebună, aproape fără să știe ce spune.

Da... plecăm... plecăm... plec... dar fără d-ta.

BRANCOMIR

Pleci... dar pleci cu mine.

ADINA

învinsă, amețită.

Cu... Dum... nea... ta!

Ese repede și Brancomir o însoțește. Scena rămâne goală. În depărtare se aude romanța de odinioară, apoi intră Șerban care i-a surprins, fără să fie văzut și privește trist în urma lor. Intră Limonidy, radios, gata de plecare.

SCENA XI

ȘERBAN. LIMONIDY.

LIMONIDY

Ei ?...

ȘERBAN

Nu mai plecăm!

LIMONIDY
desbrăcându-se.

Hotărît. Nu-mi merge bine ori de câte ori sunt
gata la vreme. îl vede pe Șerban, care abătut cade într'un jeț.
Dar ce ai ?

ȘERBAN
zâmbind dureros, dar stăpânindu-se.

Nimic.

LIMONIDY

Mi se pare, că și tu ai întârziat odată în
viața ta.

ȘERBAN
Eu întârziez mereu.
Departe se aude romanța.

CORTINA.

IN EDITURA „FLACĂRA“

AU APĂRUT PÂNĂ ACUM:

<i>M. Sadoveanu</i> . . .	Un instigator	Lei 1.25
<i>D. Anghel</i> . . .	Oglinda fermecată	» 1.50
<i>St. O. Iosif</i> . . .	Cântece	» 2.—
<i>Eug. Lovinescu</i> . . .	Scenete și fantazii	» 1.25
<i>Pompliu Eliade</i> . . .	Maeterlink	» 1.—
<i>I. Chiru-Nanov</i> . . .	Peste Dorna	» 1.50
<i>Natalia Negru</i> . . .	Mărturisiri	» 2.—
<i>Almanachul S. S. R.</i> (Anul I)		» 1.50
» » » » (Anul II)		» 1.25
<i>Victor Eftimiu</i> . . .	Cocoșul Negru	» 2.50
<i>E. Lovinescu</i> . . .	Aripa Morții	» 1.80
<i>Al. Cazaban</i> . . .	Între Femeie și Pisică	» 1.50
<i>N. N. Beldiceanu</i> . . .	Chilia Dragostei	» 1.50
<i>G. Diamandy</i> . . .	Chemarea Codrului	» 1.50
<i>P. Locusteanu și Iser</i>	50 Figuri Contemporane	» 2.50
<i>M. Theodorian-Carada</i> . . .	Medalii și Plachete	» 1.50
<i>General Al. Candiano-Popescu</i> . . .	Războiul Neatârării (luarea redutei Grivița)	» 3.—
<i>H. G. Lecca</i> . . .	Dincolo	» 1.—
<i>A. de Herz</i> . . .	Bunicul	» 2.—
<i>P. Locusteanu</i> . . .	Suntem Nebuni	» 1.50
<i>Caton Theodorian</i> . . .	Povestea unei odăi	» 2.—
<i>Octavian Goga</i> . . .	Domnul Notared. I, II și III	» 1.85
<i>A. Vlahuță</i> . . .	Dreptate	» 2.—
<i>Victor Eftimiu</i> . . .	Akim	» 1.25
<i>Al. T. Stamatiad</i> . . .	Ciclul morții	» 1.52
<i>A. de Herz</i> . . .	Cuceritorul	» 2.—

BIBLIOTECA ISTORICĂ

Au apărut până acum în Biblioteca Istorică:

- No. 1: *Furiile Amourului*, Elena de Racovță.
„ 2: *Amintirile lui Napoleon*.
„ 3: *De pe tron pe eșafod*.
„ 4: *O dramă sub Napoleon*, Conan Doyle.
„ 5: *Tragedia dela Mayerling*.
„ 6: *Impărăteasa Elisabeta*.
„ 7: *Amintirile unui fost prefect din timpul
răscoalelor*.
„ 8: *Domnia și detronarea lui Cuza-Vodă*.
„ 9: *Eroii Unirii: Jertfa lui C. Negri*.
„ 10: *Iubirile lui Napoleon*.
„ 11: *O curtezană pe tron*.
„ 12: *Marchiza de Pompadour*.
„ 13: *Napoleon în Rusia*.
„ 14: *Memoriile D-nei Steinheil*.
„ 15: *Don Juan Rege*.
„ 16: *Crimele teroarei*.
„ 17: „*Puiul Vulturului*“, prelucrată de D. Iacobescu.
„ 18: *Campania în Bulgaria*, C. Paul și A. Marcu.
„ 19: *Enric IV*, prelucrare de T. G. Lăzărescu.
„ 20: *Napoleon la Sft. Elena*.
„ 21: *Drama dela Serajevo* prelucrată de Kostya Rovine.

BIBLIOTECA „ROMÂNII CELEBRI“

- No. 1.— *Aurel Vlaicu* de I. Irimescu-Cândești.
» 2.— *M. Eminescu* de G. Galaction.
» 3.— *Veronica Micle* de O. Minar.
-

BIBLIOTECA „FLACARA“

- No. 1 și 2.— *Detlef Stern: Bulgaria sângerândă.*
» 3. — *Honoré de Balzac: O afacere întunecoasă.*
» 4-5-6.— *Rodolphe Bringer: Spionii lui Napoleon.*
» 7-8-9.— *H. G. Wells: Primii oameni în Lună.*
» 10. — *Victor Eftimiu: În temnițele Stambulului.*
» 11. — *Onoto Watana: Privighetoarea Japoneză.*
» 12. *Edmond Rostand. Romanțioșii.*
» 13. *Victor Eftimiu. «Ave Maria».*
» 14. *A. de Herz. Păiajenul.*

Prețul unui exemplar 40 bani. Dublu 60 bani.
Triplu 80 bani.

